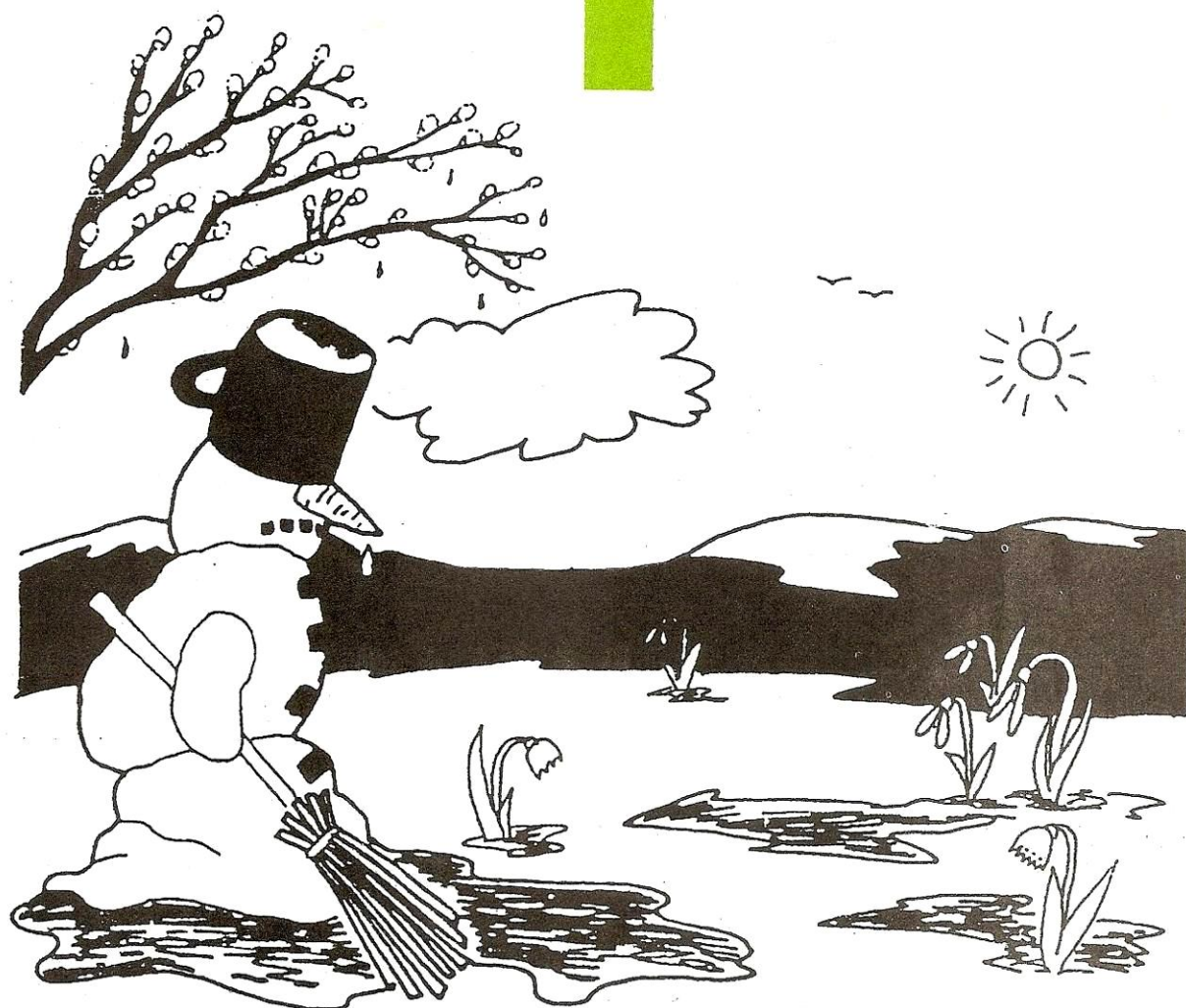

Zpravodaj

**SMIŘIC, RODOVA
a HOLOHLAV**

19. března 2003

1

**Přijde už konečně jaro?
Veselé Velikonoce**

Slovo starosty a jeho odpovědi

V minulém čísle měl čtenář možnost si přečíst několik úvah občanů, kteří cítili potřebu vyjádřit se k průběhu voleb, úspěchům či neúspěchům stran, a rovněž i komentář a kritiku jednotlivých volebních programů.

Zároveň se někteří občané a kolegové zastupitelé domnívají, že karty po vyhlášení výsledků voleb byly předem rozdány. Chtěl bych tímto některé věci uvést na pravou míru. Jde jen o to, aby se ke čtenářům dostávaly korektní informace.

První odpověď si zaslouží článek ing. Plška nazvaný „Úspěch a neúspěch“. Souhlasím s tím, že systém voleb byl pro všechny stejný a volba rady byla naprosto demokratická. Ovšem rada nebyla sestavena bez účasti ODS, protože jednotná fronta ČSSD a KSČM byla dostatečně silná a nepřipustila výraznější změnu ve vedení města, jak uvedl autor.

Koaliční jednání proběhla se všemi zúčastněnými subjekty a pouze zastupitelé z řad ČSSD a KSČM byli naopak ochotni jednat a přistoupit na návrhy zástupců Volby pro Smiřice. Paradoxem koaličních jednání byla skutečnost, že zastupitelé z řad KSČM se nejvíce zasazovali o účastenství ODS v radě města, přičemž ODS odmítla jakoukoli spolupráci s komunisty. Tato odpověď není kritikou, ale vysvětlením.

Ač vývoj koaličních jednání byl velmi emotivní a někteří se s ním jen těžko smířovali, mohu už nyní říci, že současný stav a úroveň komunikace je velmi dobrá a to i se zástupci opozice. Postupně se upustilo od politikaření a zastupitelé navázali komunikaci na běžné lidské úrovni. Šlo také o to, že málokdo tušil, co lze od budoucího vývoje očekávat.

Další článek, který si žádá naši pozornost byl otisknut pod názvem „Volební programy očima voliče“, jehož autorem byl ing. Kupka. Domnívám se, že vůbec nešlo o volební programy očima voliče, nýbrž očima samotného autora. Nepřipadá mi příliš profesionální kritizovat volební programy pouze několik dní po volbách.

Nově zvolení zastupitelé a vedení radnice by měli dostat časový prostor pro realizaci svých záměrů. Jsem ochoten přijmout kritiku za rok či dva, ale ne tak brzy. Je možné polemizovat s kýmkoli o morálce, pokud má slovo morálka pro všechny stejný význam. Zamést si před vlastním domem neznamena jen odstranit z chodníku sněh.

Co se týče investic do informačních technologií, neměl by jejich oprávněnost soudit člověk, který je nedokáže využít. Pro občany, kteří nevlastní počítač a nemohou tudíž využít internetových stránek města, jsou určeny úřední desky, zpravodaj a městský rozhlas.

K byrokratické pasáži jen tolik. Jako byrokrat si nepřipadám a úřad musí fungovat vstřícně vůči občanům. Kdo pocítí nějakou konkrétní křivdu či pochybení v jednání úředníků, nechť mne navštíví k projednání. Na oprávněnou kritiku bude brán zřetel. Občan tohoto města se vůbec nemusí cítit poníženo při jednání s úřadem a jeho zástupci.

Domnívám se, že současní řadoví členové KSČM se jistě nepodíleli na maření lidských životů, loupení majetku apod. Stejně jako ostatní subjekty angažované v komunálních volbách, jistě i oni mají zájem na kladném vývoji města. Není konstruktivní zabývat se starými záležitostmi, ale pravdou je to, že v minulých letech nebylo vše stoprocentní. Každá mince má dvě strany. Ani další budoucí vývoj se neobejde bez kritiky. Je ale potřeba vzít si z minulosti určitá poučení, stmelit orgány města, zlepšit komunikaci a potlačit osobní zájmy.

Prosím občany, aby aktivně využívali svých zastupitelů k oboustrannému přenosu informací. Vše je otázkou kvalitní týmové práce.

Luboš Tuzar, starosta města

INFORMACE Z RADNICE

Z jednání městské rady:

- MR schválila účast města v soutěži internetových stránek „O zlatý erb”.
- MR v souladu s usnesením MZ zřídila jako svůj poradní orgán stavební komisi v čele se zastupitelem p. Jiřím Hájkem. Další komise MR zřídí v případě jejich aktuální potřeby.
- MR schválila jmenování: p. Evy Brožové do funkce ředitelky Mateřské školy Smitčice, p. Petra Rohleny do funkce ředitele ZŠ Smitčice, Mgr. Aleše Šoba ředitelem DDM Smitčice a PaedDr. Luboše Havrdu ředitelem ZUŠ Smitčice.
- MR schválila termíny konání MZ v roce 2003. S těmito termíny byli zastupitelé seznámeni.
- MR schválila opětovný vstup našeho města do Svazu měst a obcí ČR. Přihláška bude podána po vyslovení souhlasu MZ.
- V případě schválení rozpočtu na rok 2003 MZ bude poskytnut:
 - příspěvek 1000,- Kč na trička turistů. MR zároveň souhlasí s užitím znaku města na oblečení turistů při TJ Smitčice.
 - příspěvek 10 tis. Kč pro Abilympis – organizaci zabezpečující zapojení tělesně postižených občanů do pracovního procesu.
 - příspěvek 5000,- Kč Hospicu Anežky České v Červeném Kostelci.
- MR byla seznámena s výsledkem porovnání nabídek na počítačovou síť MěÚ. Zájemci se přihlásili na základě výzvy o podání nabídky o veřejnou zakázku podle § 49 odst. 1 zák. č. 199/1994 Sb. Vyhlášeným podmínkám výzvy vyhověly tři firmy. Z těchto firem byla vybrána firma AG COM, protože požadovala při srovnatelných ukazatelích nejnižší cenu.
- MR rozhodla v souladu s § 102 odst. 2 písm. f) zák. č. 128/2000 Sb. o rozdělení odboru správního a životního prostředí a výstavby na dva samostatné odbory. Současně rozhodla o vypsání výběrového řízení na místo vedoucího nově vytvořeného stavebního odboru. Stávající organizační uspořádání platí do jmenování vedoucího stavebního odboru.
- MR se zabývala současnou situací s přípravou psího útulku. Práce probíhají v rámci možností klimatických podmínek. Dalším sledováním průběhu prací byla pověřena tajemnice MěÚ.
- MR projednala a schválila nabídku na zprostředkování letního prázdninového pobytu dvou studentů starších 18 let ve Vídni. Výběr bude proveden s přihlédnutím ke znalostem němčiny.
- MR projednala informativní nabídku z Francie obdržanou prostřednictvím družebního města Boguszów-Gorce na vyslání 6 dětí a vedoucího na setkání mládeže. Setkání se uskuteční v Toxinu – jižní část Francie. Dalším jednáním byla pověřena tajemnice MěÚ. Naše účast byla schválena.
- MR schválila celoroční propagační inzerát města v katalogu „Kompas” za cenu 10 tis. Kč.
- MR pověřila pí Reichovou členstvím v poradním sboru ředitele Úřadu práce. Tento sbor bude posuzovat projekty volných míst u zaměstnavatelů (znalost podnikatelských subjektů z práce vedoucí živnostenského úřadu).
- MR souhlasí s pověřením p. Reichové ověřováním a vidimací na MěÚ Smitčice.

- MR vzala na vědomí zprávu o hospodaření ZŠ Smiřice a souhlasí s návrhem ředitele školy p. Rohleny použít: 1) zůstatek z dotací a rozdíl mezi příjmy a výdaji z vlastní činnosti do rezervního fondu, 2) hospodářský výsledek z vedlejší hospodářské činnosti do fondu odměn.
- MR rozhodla o prominutí poplatku ze vstupného na ples obce Skalice a o příspěvku 1.000,– Kč na tento ples, jehož finanční výnos je plně věnován na dětskou onkologii Fakultní nemocnice v Hradci Králové.
- MR schválila v návrhu rozpočtu města na rok 2003 rozdělení 230 tis. Kč na podporu činnosti společenských organizací a sportovních klubů. Rozdělování financí bude probíhat individuálně a se souhlasem MR.
- MR na základě podkladů zpracovaných ekonomickým odborem schválila výši neinvestičních nákladů na žáka ZŠ ve výši 488,– Kč pro období 9–12/2002. MR souhlasí s postupem ekonomického odboru v případě úhrad faktur za neinvestiční náklady za žáky Holohlav a Hoříněvsi.
- MR vzala na vědomí zprávu Dopravního sdružení obcí Královéhradecka o vrácení částky 197.284,– Kč na účet města Smiřice.
- MR na základě písemných materiálů předaných bytovým odborem rozhodla o přidělení uvolněného bytu po pí P. v domě pečovatelské služby čp. 159 pí B. P., která bydlí u rodiny dcery (5 osob v bytě 1+2).
- MR schválila na základě žádosti pí G. J., Gen. Govorova 570 parkování jejího nákladního automobilu v areálu oplaceného prostoru na dvoře zdravotního střediska.
- MR na základě doporučení bytového odboru schválila uzavření smlouvy o dílo s firmou Universal Smiřice na rekonstrukci sociálního zařízení městské střešnice.
- MR projednala závěry kontroly provedené OHS v ZŠ. Pracovníci MěÚ vypracují ve spolupráci s ředitelem školy s přihlédnutím k finančním možnostem časový harmonogram odstraňování zjištěných závad a zajistí jeho realizaci. MR proto souhlasí s opravou šesti záchodků v ZŠ. Hodnota opravy je cca 240 tis. Kč. Tato částka bude zčásti uhrazena z prostředků rozpočtu města.
- MR byla seznámena s technickým řešením vytápění školní tělocvičny a s výší nákladů na toto vytápění v případě havárie současného systému.
- MR byla seznámena s inspekční zprávou České školní inspekce na ZŠ a vzala ji na vědomí. Předmětem inspekce bylo využití dotačního finančního příspěvku na rozšíření počítačové techniky – inspekce neshledala závady.
- MR po projednání schválila návrh letopisecké komise na ustanovení p. Miloslava Tuzara kronikářem města počínaje rokem 2003.
- MR na základě žádosti p. Brože projednala možný prodej veřejných WC na Nám. Míru, nacházející se na jeho pozemku. MR s prodejem souhlasí a záležitost předloží k projednání MZ. Podmínkou prodeje bude vyřešení WC v provozovně holičství a kadeřnictví na tomtéž náměstí.
- MR se zabývala možností rozšíření parkovacích míst na sídlišti Gen. Govorova. Pověřila příslušný odbor předložením návrhu.
- MR souhlasí s vypracováním smlouvy na pronájem přesně vymezených prostor pro uskladnění staveb. materiálu firmy p. ing. Mizery. Vypracovaná smlouva bude předložena MR ke schválení.

Z jednání městského zastupitelstva 13. března 2003

- MZ schválilo konečnou úpravu čerpání rozpočtu za leden–prosinec 2002, sestavenou

ekonomickým odborem dne 6. 1. 2003. Čerpání rozpočtu v příjmové části ve výši 56,346.458,– Kč a ve výdajové části 54,256.397,– Kč. Rozdíl mezi příjmy a výdaji za rok 2002 je + 2,090.061,– Kč. Na účtech města bylo k 31. 12. 2002 celkem 11,292.226,05 Kč.

- MZ schválilo návrh rozpočtu města na rok 2003. Rozpočet je rozpočtem vyrovnaným – v příjmové i výdajové části ve výši 41,267.940,– Kč.

Součástí tohoto rozpočtu jsou akce, navržené k realizaci nad rámec základního rozpočtu a to v hodnotě 7 mil. Kč. Z fondu rozvoje a rezerv bude převedeno 7 mil. Kč. MZ dává současně MR pravomoc operativně řešit případné přesuny v pořadí těchto akcí s přihlédnutím k potřebám města.

Návrh rozpočtu byl vyvěšen na úřední desce dne 26. 2. 2003.

- MZ souhlasí s prodejem veřejných WC na Nám. Míru, které jsou v majetku města, p. Pavlu Brožovi za účelem rozšíření jeho prodejny. Vlastníkem pozemku, na kterém tato stavba stojí, je p. Pavel Brož. Prodejní cenu doporučuje MR stanovit dle posudku soudního znalce v oboru tržních odhadů.
- MZ souhlasí se vstupem a s řádným členstvím města Smiřice do Svazu měst a obcí ČR. MZ souhlasí s odesláním přihlášky.
- MZ souhlasí s tím, aby starosta města p. Luboš Tuzar zastupoval město Smiřice – akcionáře a. s. VAK Hradec Králové s právem hlasovacím – na valné hromadě konané 28. 5. 2003.
- MZ souhlasí s vyplacením odměn neuvolněným členům zastupitelstva podle Vládního nařízení č. 37/2003 přílohy č. 1 s platností od 1. 1. 2003.
- MZ souhlasí s návrhem ředitele ZŠ Smiřice, aby zůstatek z dotací od města nebyl vrácen na účet města, ale aby tyto částky byly vloženy do rezervního fondu na úhradu nákupu lavic.

Vybráno z podkladu předložených zastupitelům města

Zasedání městské rady v Rodově

Ve středu 22. ledna 2003 se konalo veřejné zasedání rady města s občany Rodova. Do místního sálu bývalé školy přišlo přes 30 obyvatel této městské části.

V úvodu pan starosta seznámil přítomné s plánovanými investičními akcemi v Rodově (kanalizace a vodovod, výstavba rodinných domků, vybudování průmyslové zóny apod.).

V dalším průběhu jednání jednotliví členové rady zodpovídali dotazy a připomínky občanů (např. úprava obce, dopravní obslužnost, oplocení dětského hřiště).

Tato veřejná schůze byla občany Rodova kladně hodnocena. Vedení města bude v těchto setkáních pokračovat i do budoucna.

Jan Novotný, člen rady, kronikář Rodova

Plány naší radnice pro letošek a příští rok

Psí útulek na Zderazi

Jedním z časově nejbližších záměrů vedení našeho města je dobudování nového psího útulku na pozemku poblíž bývalé velkovýkrmny vepřů (Gigant) na Zderazi. Opuštěné a zaběhnuté psy bude možno přemístit z centrální části Smiřic mimo obytnou zástavbu. Lidé bydlící poblíž současného útulku budou osvobozeni od neustálého štěkotu. Na úpravu prostoru nového útulku a na přemístění zařízení bude třeba zhruba půl milionu korun.

Hřiště před základní školou

Současné vedení radnice chce uskutečnit dlouhodobě plánovanou a i dlouhodobě odkládanou akci – výstavba sportovního areálu u základní školy. Náklady na vybudování sportoviště vybaveného dokonce umělým povrchem dosáhnou zhruba pěti milionů korun. Financování tohoto záměru hodlá radnice řešit pomocí dotačních titulů, například z programu Evropské unie Sapard (žádost o dotaci se v současné době zpracovává). Sportoviště by po dobudování mělo sloužit všem zájemcům o zdravý pohyb.

Knihovna „do důchodu“

Do jakého důchodu má jít místní knihovna? Rozhodně ne na odpočinek! Stavba navazující na kostel je totiž označována jako „důchod“ – snad by se mohlo psát „Důchod“ s velkým „D“. Sem by se měla přestěhovat jako do svého naše knihovna. Na tuto akci chce radnice také požádat o výše uvedenou dotaci EU Sapard. I tato akce bude finančně hodně náročná – vyžádá si asi dvoumilionovou investici. Knihovna získá vhodnější prostory, které kromě jiného umožní rozšíření počtu počítačů s připojením na internet i konání různých seminářů či videoprojekcí. Součástí knihovny by totiž měl být i sál pro přibližně pět desítek osob.

Kdyby město nezískalo dotaci na výstavbu hřiště a na vybudování prostor pro knihovnu, má radnice připraveny náhradní varianty realizace uvedených záměrů.

Rodov získá kanalizaci

Buď letos nebo v příštím roce bude zahájena výstavba kanalizace v Rodově. Od této akce se odvine další rozvoj této lokality. Má tady vyrůst nejen průmyslová zóna, která by měla zvýšit zaměstnanost v oblasti, ale i přibližně 20 až 25 rodinných domů.

Plány radnice na nejbližší období jsou pozoruhodné – doufejme, že se je podaří zdárně uskutečnit.

Odpady a jak jsme (ne)pořádní

Jak jsme třídili odpad v roce 2002:

Papír	85 tun = 245 kontejnerů – sběrna Dachovský
Plast	33 tun = 908 kontejnerů
Sklo	43 tun = 245 kontejnerů
Nebezpečný odpad	0,83 tun
Televizory a radiopřijímače	1,87 tun tj. 72 ks
Lednice	5 tun tj. 124 ks
Ostatní komunální odpad	508 tun

Uvedené množství odpadu bylo vytříděno společně se sběrnou Dachovský ve Smiřicích.

V cizině (v EU) je recyklována více než polovina odpadů – vrací se tedy k novému zpracování. To má dvojitý význam: 1) snižuje se potřeba nových a stále objemnějších skládek pro odpad a 2) není třeba zajišťovat obrovská množství stále dražších výchozích surovin.

V naší republice se v tomto směru dosti změnilo k lepšímu, za cizinou však stále dosti pokulháváme. Podle výše uvedené tabulky je vidět, že i u nás na Smiřicku bylo dosaženo určitých pozitivních výsledků.

Pravdou ovšem je, že někteří naši spoluobčané nepřístupují k tomuto problému dost odpovědně. Odpady třídí špatně – vlastně je netřídí. Tak např. do kontejneru s papírem vhodí klidně to, co se jim doma už nevešlo do popelnice. Kontejnery jsou často brzy přeplněny, protože do nich nepatří nesložené papírové obaly ani nesešlápnuté PET láhve. Kontejnery jsou potom velmi brzy přeplněny, odpady jsou ukládány vedle a právě tím vzniká těžko zvládnutelný nepořádek. Tento nepořádek pak není dobrou vizitkou občanů města a vrhá špatné světlo i na pořádné občany.

Po zimě a odtání sněhu se plně projevil další nešvar. Cesta kolem biocentra Obora směrem k Číbuzi je obsypána kupčkami odpadu. Mladí ochránci přírody zde každoročně posbívají tuny nepořádku. Ani tato nekulturnost nás vinou „šetřílků“ nešlechtí. Pokud máte více odpadu, než se vám vejde do vaší popelnice, pak si můžete zakoupit igelitový pytel s logem firmy RUND (na MěÚ Smiřice nebo v obchodě u pí Heřmanové). V den svozu firma tento pytel s vaším odpadem odveze. Máte-li trvale větší množství odpadu, zajednejte si na MěÚ vyhovující interval svozu. Firma Rund již několik let drží cenu za svoz na poměrně nízké úrovni a nemělo by být tedy problémem „Kam s ním?“ – s tím odpadem.

V loňském roce nastal problém s recyklací suchých galvanických článků, takže zůstávaly ve skladu. Letošní rok je příznivý a galvanické články budou opětovně soustředovány a recyklovány díky vzniku firmy EKOBAT Praha.

Občané! Polystyren často končí v kontejneru s papírem – tam nepatří! Polystyrenu se můžete snadno zbavit, když ho zcela zdarma uložíte na sběrné místo na dvoře zámku. O jeho zpracování mají zájem různé firmy. Zde můžete také odložit staré lednice, televizory, radiopřijímače. Objemnější odpad (nábytek, lino apod.) můžete odvézt do sběrných surovin fy Dachovský.

Třídění a recyklace odpadu je jediný správný vývojový trend v oblasti odpadového hospodářství a ve Smiřicích bylo zahájeno třídění bezprostředně po vzniku možností recyklace. Záleží jen na pochopení, pořádnosti, solidnosti a důslednosti v třídění.

Sběr nebezpečného odpadu

I letos bude městem organizován sběr nebezpečného odpadu a to v **sobotu 12. dubna a 25. října**. Zdarma budou moci občané odevzdat zbytky kyselin, olejů, postřiků, lepidel, fotochemikálií, zářivek, barev, ředidel, laků apod. Bližší informace získáte na letácích na výlepových plochách.

Marcela Mráková, odbor správní a ŽP

Víte, že...

... **už i ve Smiřicích je bankomat České spořitelny?** Že nevíte kde? Je umístěn na prodejně U Brožů.

... **ve Smiřicích už budou zase rozkopané chodníky?** Proč? VČE budou pokládat nové kabely pro propojení transformačních stanic na území celého města (k podobné úpravě dojde i v Holohlavech). Proč nové kabely? Ty staré už jsou na mnoha místech narušeny různými výkopy a překopy. (Proto vzniklo i jedno z posledních velkých přerušení dodávky proudu.) Navíc do transformačních stanic bude veden proud o napětí 35 000 V – dříve to bylo jen 6 000 V. To umožní lepší zásobování města elektrickým proudem.

Výkopy pro kabely budou pokládány v těchto ulicích (změna je asi možná!): ulicí na Kršovce až k transformátoru u Červinkových, odtud Zemanovou a Palackého ulicí až ke křižovatce

s Jiráskovou ulicí. V Jiráskově ulici bude kabel veden chodníkem u hřiště k transformátoru „U Křepelek“. Odtud bude kabel pokládán ulicí A. Malé a po východní straně Nývltovy ulice až za okály, kde bude nová trafostanice (trafostanice u Dykovských má být zrušena). Odtud dál bude nové vedení položeno k firmě Mach (dříve Gigant), k silu a k nádraží.

Na území Smiřic je 14 transformačních stanic. I ty budou muset být uzpůsobeny primárnímu napětí 35 000 V. Některé trafostanice budou zrušeny, některé budou přestavěny a vzniknou i nové trafostanice.

Práce začnou, jakmile to dovolí počasí. Stavební úřad MěÚ požaduje, aby chodníky byly po položení kabelů řádně zadlážděny. VČE přislíbilo co nejkratší přerušování proudu při přepojování trafostanic.

... **hodně obcí a měst je zadlužených** a že musí rozprodávat svůj majetek? Smiřice jsou na tom poměrně dobře, protože dokonce stále hospodaří s určitou finanční rezervou. Ke 31. 12. 2002 mělo město na účtech 11,292.226,05 Kč. Podobně dobře na tom jsou např. i nedaleké Předměřice n. L.

Zprávy

Obecního úřadu Holohlavy

Krátký přehled událostí od prosince 2002:

Zastupitelstvo obce schválilo:

- zakoupení restitučních nároků a následně i nákup pozemku čk. 459/6 o výměře 7200 m² pro podnikatelskou zástavbu
- zakoupení pozemků čk. 270/1 a 270/2 o výměře 210 m², na kterých je umístěn památník na napoleonské války „kaplička“
- cenovou nabídku firmy RUND na svoz a likvidaci komunálního odpadu (dochází k navýšení ceny u týdenního a měsíčního svozu o 20,- Kč/rok a u dvouměsíčního svozu o navýšení ceny o 10,- Kč/rok)
- příspěvek na činnost svazu důchodců Smiřice pro rok 2003 ve výši 5.000,- Kč (ve svazu je registrováno 25 občanů Holohlav)
- rozpočet obce na rok 2003, který předpokládá příjmy ve výši 5,084 mil Kč a výdaje ve výši 5,316,9 mil. Kč. Rozdíl 232,9 tisíc Kč bude uhrazen z rezerv minulého roku.

Hlavním úkolem pro tento rok zůstává výstavba inženýrských sítí na území U Jordánu. Předpokládané zahájení prací v uplynulém roce se neuskutečnilo pro administrativní záležitosti související se zápisem zakoupených a směněných pozemků do katastru nemovitostí a tím i opožděným vydáním stavebního povolení. Na realizaci stavby byla vydána výzva více zájemcům k podání nabídky o veřejnou zakázku. Ukončení stavby se předpokládá v listopadu toho roku.

Co dalšího čeká naši obec tento rok:

Východočeská energetika připravuje a zahajuje v tomto roce přestavbu sítě elektrické energie, a to jak ve Smiřicích, tak v Holohlavech. V naší obci mají být zřízeny tři nové trafostanice. Jedna v prostoru parku školy, druhá v areálu chovatelů – salaše a třetí u Luční ulice. Nové kabely budou vedeny od bývalé předvýkrmny pod hřbitovem do prostoru parku, odtud do areálu chovatelů a dále po staré kabelové trase do ulice Jabloňová, sídliště Govorovo a Luční ulice.

Před opravami chodníků jsme o možnosti oprav a rekonstrukce elektrické sítě s VČE jednali. Kolem obce mělo být zřízeno vedení 35 kV na stožárech včetně trafostanic. Odtud pak kabelovým vedením do obce. Na předpokládaných přístupových místech kabelového vedení do obce byly pod nově zřizované komunikace i chodníky položeny „chráničky“. Dnes je vše jinak. Byli bychom ale s výhledem na nebe přes stožáry a dráty spokojeni?

Každoročně pálíme 30. dubna u kříže oheň „čarodějnice“. Každoročně žádáme občany, aby větve z prořezu stromů na toto místo vozili až poslední týden v březnu. Každoročně upozorňujeme, že to není místo pro odpady, starý nábytek, hadry, pneumatiky, pařezy a podobný materiál. Zákon o ochraně ovzduší je přísný. Pochopí to konečně jednotlivci, kteří nereagují na výše uvedené upozornění ani na hrubé urážky, které jsou rozmístěny kolem složiště větví a dřeva?

Je to letos naposledy, co se zde větve a dřevo budou pálit? Možná tam bude příští rok zaseto obilí!

Hlava Miroslav, starosta Holohlav

Přišel mail a příspěvek

Ponecháno v původní podobě:

Od: „Jakub Hudák“ <jakubhudak@cmail.cz>

Datum: 31. ledna 2003 15:26

Dobry den preji.

V prilozce jsem Vam zaslal mensi prispevek do Zpravodaje Smiric a Holohlav. Myslím, ze by se pro nej mohlo najit misto. Je to jednak reakce na uverejnene vysledky voleb v poslednim Zpravodaji a jednak nadcasova a stale aktualni uvaha.

Mam pripraven jeste jeden clanek, ktery se tyka holohlavskych kronik – to bych si s dovolenim nechal na priste. Myslím, ze bych byl schopen do kazdeho cisla Zpravodaje napsat jeden clanek, ktery by se tykal dejin Holohlav, pripadne Smiric. Troufam si tvrdit, ze by se tak pozvedla kvalita Zpravodaje, nebot v soucasne dobe se tam uverejnuji veci, ktere se Smiricka netykaji (asi aby „zaplaclý“ misto).

Nakonec bych si dovolil mensi poznamku k clanku Prezident T. G. Masaryk z posled. cisla. Tam se totiz psalo, ze Masaryk se stal cestnym obcanem Smiric 7. 3. 1935 a nato mu byl predan diplom na zámku v Lanech. Pak je tam zminka, ze v te dobe Masaryk „uz nebyl prezident“. Dovoluji si upozornit, ze Masaryk abdikoval 14. 12. 1935! Z toho plyne, ze Masaryk prevzal diplom jeste jako prezident, nadto v sidle prezidenta na zámku v Lanech. Pokud byl vsak diplom Masarykovi predan az v polovine prosince, bylo to treba zminit v clanku, nebot temer rocni promlka od schvaleni cestneho obcanstvi az do predani diplomu je zvlastni a neobvykla. To ovsem jen na okraj jinak zajimavych a prinosnych prispevku.

jakubhudak@cmail.cz

S pozdravem Jakub Hudák

Dvě poznámky k obecným otázkám komunální politiky

Na stránkách Zpravodaje a nově i na internetu můžeme sledovat bitvy, které jsou utkávány v zájmu čistoty politické nezávislosti. Nezávislost je přitom nesprávně spojována a mnohdy zaměňována s nestranictvím, nečlenstvím v politické straně. K této otázce jsem si dovolil menší poznámku, která je, jak doufám, inspirativní a zároveň provokativní. Druhou poznámku jsem přiložil k proběhlým komunálním volbám v Holohlavech a zejména jejich ledabylé interpretaci. Interpretaci, která záměrnou náhodou přeje nezávislým.

Nezávislost nebo jen formální nestranickost?

Často slýcháme o nezávislosti, nezávislých kandidátech a kandidátkách. Dost dobře nerozumím, na kom nebo na čem mají být nezávislí opravdu nezávislími. Mně osobně by se více líbilo označení „Nestraníci za socialismus“, „Konzervativně-liberální nestraníci“. Nechápu, proč si kandidující za sdružení nezávislých tolik libují ve své často proklamované „nezávislosti“. Kandidovat za politickou stranu není nic nemravného – ba naopak, přispívá to k větší čitelnosti kandidáta. Z příslušnosti k politické straně se dá odvodit žebříček hodnot (když řeknu, že jsem voličem KDU-ČSL, znamená to, že zastávám konzervativní a křesťanskodemokratické hodnoty, tj. život, zdraví, rodina, vlast, tolerance a vzájemný respekt – to je jistá vizitka). Navíc politické strany „určitým způsobem ohraničují jednání (spíše chování – pozn. J. H.) osobností, které svůj podpis pod kandidátní listinu dané strany připojí“; není bez zajímavosti, že právě tzv. nezávislí nejčastěji vytvářejí koalice buď s tzv. krajní levicí – KSČM, nebo tzv. krajní pravicí – ODS. Je jen částečnou pravdou, že na komunální úrovni „jde přece o kanalizaci a silnice“, jak můžeme slýchat. I na této úrovni rozhodují ideologická nazírání na problémy.

Uvedu jeden z mnoha možných příkladů, na kterém doložím, že i v Holohlavech mají světonázorové pohledy našich zastupitelů vliv na rozvoj obce. Oním příkladem je koupě bývalé jídelny a kuchyně firmy MEROV do vlastnictví obce. Předvedme si, jak by mohl v zastupitelstvu vypadat rozhovor mezi liberálem a socialistou. Liberál začne: „Obec by neměla provozovat podniky – to jí nepřísluší.“ Socialista odvětlí: „Do naší jídelny chodí převážně důchodci, kterým tak pomáháme, a to i tím, že jim jídla dotujeme, navíc jídelna obci vydělává (slovo „vydělává“ socialista záměrně vyzdvihne v domněnku, že se jedná o zdrcující argument)!“ Liberál zopakuje: „Obec by neměla suplovat stát a podporovat jednu sociální skupinu na úkor druhých. Obec nemá co provozovat jídelnu, byť jí vydělává, jinak bych doporučoval koupit akcie významného podniku – ty také budou vydělávat a možná více. A jestliže je jídelna opravdu zisková, proč si ji neprodejme soukromník, který by dokázal její provoz zefektivnit při zachování (a možná zlepšení) kvality jídel, obec nemůže kontrolovat jídelnu detailně, a tak nutně dochází k mrhání penězi.“

Uvedený rozhovor byl zcela smyšlený, ale mohl by probíhat; bohužel se tak nestalo v našem zastupitelstvu. Jak vidno, jisté socialistické stereotypy uvažování najdeme právě a jen na komunální úrovni, neboť na celostátní byly již dávno opuštěny. A jak patrně, mohou je zastávat zdánlivě apolitictví „nezávislí“.

Někdo by mohl namítnout, že nezávislost značí pouhou nestranickost. Takovou nezávislost potom nejlépe vystihují dvě věty z volebního programu holohlavských nezávislých: „Nikdo z nás není organizován v žádné politické straně. Při svém rozhodování je odpovědný pouze svým spoluobčanům a vlastnímu úsudku.“ Jako by nám bylo podsouváno, že lidé organizovaní v politické straně – na rozdíl od těch nezávislých – nemohou být odpovědní spoluobčanům, neboť nad nimi stojí politbyro, které ovlivňuje jejich vědomí a kontroluje svědomí. Spoluobčankům je ovšem odpovědný každý, stejně tak každý má vlastní úsudek – cosi jako společný nebo nejvyšší úsudek odmítám. „Odpovědnost vlastnímu úsudku“ je už naprostým nesmyslem.

Nezávislost je tedy jen formální záležitostí, která má oklamat voliče, případně politické strany, v krajním případě se „nezávislý“ starosta snaží sám sebe přesvědčit, že je skutečně nezávislým. Nikdo není imunní vůči politickým doktrínám. Spojit nezávislost s bezpartijností je přitom šablonovité, prakticky neobhajitelné. Za nezávislé se mohou schovat jak komunisté, tak fašisté; problém je, že to volič zjistí až poté, co nezávislí vyhrají volby a praktikují svou nezávislou komunální politiku.

„Jak jsme volili“ aneb dvojí výklad jedněch voleb

V minulém čísle Zpravodaje jsme si mohli prohlédnout krásnou tabulku s výsledky voleb v Holohlavech a jejich interpretací. Závěr byl následující: „s naprostou převahou (...) zvítězili nezávislí“, kteří „proti minulým volbám [získali] o 14,3 % více hlasů“, ODS a KSČM naopak ztratily 2,63 %, respektive 2,47 % a Svaz hasičů měl přijít o „téměř polovinu hlasů“. Celé to zní přesvědčivě. Má to však jeden háček, zato zásadní.

Autor článku srovnával volby z roku 1998 s rokem 2002 na základě dvojí metodiky výpočtu výsledků. Zatímco v případě voleb 1998 vycházel z celku 100 %, u voleb 2002 už jen z celku 86,50 %; tj. kalkuloval s hlasy, které nebyly odevzdány! Autor tedy porovnával neporovnatelné. Závěry byly naprosto zkreslující. Ve skutečnosti nedošlo k žádným významným přesunům. Obě politické strany (KSČM, ODS) mají stabilní elektorát, což znamená, že se jejich postavení u voličů dramaticky nemění (v případě ODS došlo k mírnému nárůstu, ne poklesu). Svaz hasičů nemohl ztratit polovinu hlasů, neboť kandidoval vůbec poprvé. (Je-li porovnáván výsledek Sdružení nezávislých z roku 1998 s výsledkem Svazu hasičů z roku 2002, jejichž vzájemné personální propojení lze vysledovat, pak toto uskupení ztratilo jen 4 %, což souvisí s užší profilací.) Zároveň vyplývá, že nezávislí získali stejný počet hlasů jako před 4 lety, jenže tentokrát připadl na menší počet volebních stran.

Při srovnávání výsledků voleb je třeba postupovat velice obezřetně. Na konečném výsledku se totiž nejvíce podepíše počet volebních stran a počet kandidujících za jednotlivé strany. Pokud se tyto dva aspekty mění, lze nejvýše sledovat dlouhodobé trendy.

Jakub Hudák

Na okraj aneb k článkům pana Bc. Jakuba Hudáka:

V únoru tomu byly 3 roky, co obec převzala provozování stravovacího zařízení – jídelny – od firmy MEROV. Výsledky ukazují, že to není zlatý důl, ale ani prodělečná dobročinnost. Občané mají možnost odebírat obědy v obci a nemusí do Smiřic nebo Černožic, nemusí využívat dovoz pečovatelské služby, za který se připlácí. Obec neučinila nic nového pod sluncem. Takto pro své občany pracuje město Smiřice, obce Černožice, Smržov a další.

Nemohu souhlasit s panem Bc. Jakubem Hudákem, že by stravovací zařízení měl provozovat soukromý podnikatel. Naopak, obec by měla hledat další podnikatelské aktivity, aby si zajistila příjmy do obecní pokladny. Stát totiž každým rokem převádí na obce další a další povinnosti. Příjmy malých obcí do 1000 obyvatel se však zvyšují zanedbatelně nebo vůbec. Nový zákon o rozpočtovém určení daní malým obcím zřejmě ještě více ubere. Podnikání obce je dle názoru většiny zastupitelů menší riziko, než nákup akcií.

Nechtěl bych, aby se z kvalitního a objektivního Zpravodaje Smiřic, Rodova a Holohlav stala „drbna“ se vzájemným osočováním a šířením senzací. Přesto bych se chtěl vyjádřit ještě k názoru pana Bc. Hudáka o závislosti nezávislých. Závislost nebo nezávislost politiků na jejich stranách

a klubech jsme viděli při volbě prezidenta a při hlasování o důvěře vlády. Důsledky odvahy jsme už měli možnost vidět (ministr Rusnok) a nebo další možná ještě uvidíme v krátké době.

A názor, že se za nezávislé mohou schovávat komunisté a fašisté, je opravdu velice podivný.

Hlava Miroslav, starosta Holohlav

Odpověď panu Hudákovi

Na mou mailovou adresu přišel výše uvedený text a příspěvek do Zpravodaje od p. Jakuba Hudáka. Je potěšitelné, že o Zpravodaj projevil zájem i zástupce mladé generace (22 let). Potěší i to, že by rád přispěl svými příspěvky k pozvednutí úrovně časopisu. Proč ne – zatím byly otištěny všechny dodané příspěvky. Nemohu však zcela souhlasit s jeho výroky:

1. P. Hudák napsal: „... v současné době se tam (rozum. ve Zpravodaji – mv) uveřejňují věci, které se Smiřic netýkají (asi aby „zaplácly“ místo)...“ K tomu vysvětlení:
 - Za celých 15 roků, co připravuji do tisku Zpravodaj, mi dosud nikdo nepředepisoval, kolik má mít Zpravodaj stránek, kolik v něm má být článků a jakých. Rovněž nejsem vůbec placený za počet uveřejněných zpráv. Nemám proto důvod, abych stránky jen tak „zaplácnul“ – vlastně bych si jen přidělával práci. Podle mě jsou v naprosté většině uveřejňovány články, které se Smiřic, Rodova, Holohlava blízkého okolí týkají. Snad několik příkladů z minulého čísla (4/2002):
 - Slova obou starostů i výsledky voleb byly naprosto aktuální a týkaly se našich obcí.
 - Pokud byl uveřejněn článek o zvyšujícím se počtu důchodců v celém Královéhradeckém kraji, pak tento údaj platí i pro naše obce – na tuto zprávu navazuje článek o činnosti našich důchodců.
 - Pokud byl zveřejněn přehled o národnostním složení obyvatelstva v hradeckém okrese, pak je jistě dosti zajímavé, že v našem smiřickém regionu je přihlášen větší počet cizinců, než činí průměr.
 - Pokud byl ve Zpravodaji článek o francouzském Lotrinsku, bylo to proto, že Smiřice navázaly spolupráci s polským městem Boguszów-Gorce a s francouzským městem Piennes.
 - Zpráva o cukrovaru v Českém Meziříčí do smiřického Zpravodaje na první pohled vůbec nepatří. V době řepné kampaně dnem (částečně i nocí) projíždějí po hlavní ulici ve Smiřicích těžké nákladní automobily s vleky. Obtěžují **smiřické** občany hlukem, blátem (které musí uklízet město na své náklady), ničí vozovku a vytvářejí nebezpečné situace automobilovému provozu i pěším. Pokud českomoravský cukrovar při poslední řepné kampani dosáhl rekordního výkonu, tak o to více projelo Smiřicemi hlučících nákladňáků!
 - Mohl bych takto projít všechny články a ukázat, že zde nejsou jen pro „zaplácnutí“ stránek. Pochopitelně ne všichni čtenáři čtou všechno a se stejným zájmem (stejně jako u jiných časopisů a novin). Ale zvyšující se počet odběratelů Zpravodaje snad svědčí o zájmu o časopis – z původně necelých dvou stovek se nyní dává tisknout 560 výtisků. Před listopadem 1989 bylo hodně tzv. povinných výtisků a místní funkcionáři byli nabádáni k odběru – nyní rozhoduje jen zájem čtenářů.
2. Další vysvětlení dávám ke zprávě o nové medaili Mistra Milana Knoblocha (snad ani není třeba opakovat, že pochází z Rodova). Na jeho medaili je znázorněn první prezident ČSR T. G. Masaryk. Jen na doplnění bylo uvedeno, že Mistr Knobloch i TGM jsou shodou okolností

oba čestnými občany Smiřic. Pan Hudák se podivuje neúplným údajům o udělení čestného občanství TGM – o tom však už byla zpráva ve Zpravodaji v minulosti dvakrát – nechtěl jsem se tedy opakovat. Přesto pro upřesnění dodám:

Rada města Smiřic rozhodla o udělení čestného občanství **7. 3. 1935** – tj. v den 85. narozenin TGM. V té době mi byly teprve 2 měsíce a s rodiči jsem bydlel v 554 km vzdálených Košicích – musel jsem proto při zveřejňování této zprávy vycházet ze záznamů z té doby (o jejichž pravdivosti mohu jen stěží pochybovat). I když to panu Hudákovi připadá podivné, musím jemu (případně i ostatním čtenářům) sdělit, že Čestné uznání prezidentu TGM bylo předáno po projednání s Prezidentskou kanceláří na zámku v Lánech až **23. dubna 1936** – tedy víc než po roce. A to už TGM opravdu prezidentem nebyl – na zámku v Lánech však bydlel a dokonce tam i o rok později zemřel. Předaný diplom byl v kožené vazbě provedené uměleckým knihařem Čeňkem Pemlem dle návrhu akademického malíře J. Heřmana.

3. Ještě k článku p. Hudáka k výsledkům voleb:

I přední politické strany (ČSSD, ODS) mají ve Smiřicích a v Holohlavech jen tolik členů, kolik by se dalo spočítat dokonce na prstech ruky (!). Proto strany jen obtížně sestavovaly kandidátky. Na kandidátkách byla proto naprostá většina nestraníků a někteří občané zde byli uvedeni pouze do počtu. Skutečností je, že stejně jako v jiných městech a obcích, více hlasů získávali ve velké většině nestraníci. K tomu bych jen dodal, že voliči určitě nejlépe věděli, proč volili právě tak – netřeba komentovat.

A co po volbách? Starostové měst a obcí potvrdí, že občany nezajímá politické složení rady nebo zastupitelstva. Mnohem více je zajímavá, zda jsou v pořádku vozovky a chodníky, zda je všude pořádek a čistota, zda jim večer svítí na ulicích světla, důchodce zajímá, zda jim někdo uvaří obědy a zda jim na ně obec něco přidá apod. – politikaření občané jen zlobí. Jen na to by při svém rozhodování měli radní a zastupitelé pamatovat.

Moje odpověď p. Hudákovi není podkladem pro další polemiku, ale pouze vysvětlením.

Miroslav Volák

Společenská kronika Holohlav

Sestaveno podle údajů, předaných Okresním úřadem v Hradci Králové za 4. čtvrtletí 2002:

Narozené děti s trvalým pobytem v Holohlavech:

Kadlec Adam	Holohlavy	Na Lávkách
Šíma David	Holohlavy	Zadní
Pluhařová Lucie	Holohlavy	Jabloňová

Jubilanti v období do 28. února 2003:

90 let Hlava Bohuslav Holohlavy, Zadní

Do dalších let přejeme hodně zdraví.

Z našich řad v uplynulém období odešli:

Tvrdá Růžena	Holohlavy	Smiřická ulice	zemřela ve věku 64 let
VV, Obecní úřad v Holohlavech			

Vážený pane ing. Kupko!

Dovolte mi, abych se vyjádřil k některým vámi zveřejněným fikcím, které jste publikoval na stránkách 4. čísla (2002) smiřického Zpravodaje v článku zveřejněném pod názvem „Volební programy očima voliče“.

Finanční prostředky, ze kterých byla financována naše volební kampaň, jsme získali běžným způsobem, typickým pro společenské organizace obdobného nevýdělečného typu. Nedalo se přehlédnout, že naše sdružení pořádalo „Posvícenskou taneční zábavu“ a „Dětský karneval“. Příjem ze vstupného a z tomboly dokázal pokrýt náklady na tisk volebních programů a barevné kopírování plakátů, včetně nákladů za pronájmy sálu. Grafické ztvárnění všech volebních materiálů jsem zvládl sám na vlastním počítači, což množství finančních prostředků ušetřilo. Proč toho však nevyužít? Jediným nepokrytým nákladem tak zůstalo několik originálních výtisků plakátů z mé vlastní tiskárny a několik mililitrů barvy – vše řádově v částce několika deseti korun.

Již na počátku volební kampaně jsem byl natolik prozíravý, že jsem přísně zdokumentoval každý příjem a výdej a především jsem dbal na to, aby se naše sdružení dokázalo se všemi závazky vyrovnat tím způsobem, že vše, co pořídí, také z vlastních vydělaných peněz uhradí. A tak jsme nemuseli pokoutně využívat kopírovací stroje ani papír našich zaměstnavatelů či tahat peníze ze stranických pokladen. Proto zcela přirozeně předpokládám, že se nezneužíváním cizích prostředků může pochlubit i vaše volební uskupení, popř. všichni ostatní.

Takže vůbec nic zvláštního, žádná senzace se nekoná. V naší volební kampani není proto třeba hledat skryté zájmy a už vůbec ne špinavé peníze, které měly sloužit jako prostředek k dosažení moci. Zkuste v tom hledat, pokud chcete, své myšlenky obracet pozitivním směrem, poctivou práci party mladých lidí, která si řekla: „Když něco dělat, tak to uděláme pořádně.“ Dokázali jsme totiž překonat horizont obecné lenosti a nevycházeli jsme z předpokladu, že jsme zavedená politická strana, které to voliči automaticky „nahážou“.

A proč jsme to vše chtěli dělat, stojí v našem volebním programu. Opět v tom nejsou žádné skryté zájmy. Jenom snaha přiložit ruku k dílu a pomoci svými znalostmi a zkušenostmi z mnoha oborů k rozvoji našeho města a regionu. Je vcelku možné, že náš záměr vypadá neuvěřitelně až podivně a ani se nedivím, že ne každý to je ochoten v současných společenských podmínkách respektovat. Politika, a to i ta komunální, by vždy měla být postavena na společném konsenzu co nejširšího spektra zástupců a prosazované zájmy by měly plně vycházet ze zájmu občanů příslušného obvodu. A o to se chceme snažit a dokázat, že je to dokonce i možné, nicméně hlavní teze našeho programu nejsou smyšleniny, ale vychází právě z připomínek našich spoluobčanů.

Závěrem musím zmínit, že jsem bohužel nepochopil váš záměr hodnotit volební programy „očima voliče“. Jste totiž spoluautorem jednoho z nich a vaše nedávná politická minulost se dá charakterizovat „vždy v jiném volebním tričku a za jiný mančaft“. A tak vlastně nevím co a proč zastáváte nyní, zda jednáte jménem voliče, který je spoluautorem jednoho z volebních programů či jménem politické strany, za kterou jste kandidoval, popř. jménem úplně jiným.

Nad naším programem ochotně diskutujeme s každým občanem města, který o to projeví zájem. Diskusi jsme pochopitelně ochotni vést i s vámi, ovšem na místě poskytujícím patřičný prostor.

JUDr. Pavel Rousek, Sdružení nezávislých kandidátů „Volba pro Smiřice“

Chyby se vloudily

V minulém čísle se objevily neúmyslné překlepy, za které se omlouvám těm, kterých se to týká a také čtenářům.

1. Při uvedení výsledků voleb ve Smiřicích počítač nevytiskl poslední řádek tabulky a zde byl podle abecedy na posledním místě právě nový pan starosta. Pro úplnost je zde uveden tento řádek:

	Kandidovali za	politická příslušnost	místo na kandidátce	počet hlasů	%
Tuzar Luboš	Volba pro Smiřice	BEZPP	5.	239	20,3

2. Na ustavujícím zasedání městského zastupitelstva byli zvoleni předsedové a členové finančního a kontrolního výboru. Správně mělo být napsáno: Předsedkyní **finančního** výboru byla zastupitelstvem zvolena pí ing. Eva Ježková a předsedkyní **kontrolního** výboru byla zvolena pí ing. Ema Baboráková. (Údaje byly nepřesně zachyceny přímo při hlasování ve Dvoraně.)
3. V článku „Zapomenout je snazší“ došlo při přepisu z rukopisu ke změně příjmení. Správně se v článku jednalo o osudy pana Antonína Městeckého.

(mv)

Smiřice nominovány na HLAVNÍ CENU

Do soutěže o nejlepší internetové stránky měst, obcí a regionů, vyhlášené Ministerstvem informatiky ČR a nazvané Zlatý erb, se Smiřice přihlášily podruhé. Soutěž spolupořádá ministerstvo vnitra a Svaz měst a obcí České republiky.

Původní snaha o zviditelnění města se podařila na 100 %. Naše internetové stránky (www.smirice.cz) totiž byly nominovány na hlavní cenu soutěže a současně usilují i o cenu veřejnosti. Úspěch to je o to větší, že se Smiřice dokázaly prosadit v silné konkurenci mnohonásobně větších měst.

Nominace je jistě odměnou pro zaměstnankyni úřadu paní Reichovou, která se největší měrou podílí na obsahové náplni stránek, pro starostu p. Tuzara a tajemnici pí Klůzovou, kteří zaujmají k pokrokovým informačním technologiím kladný postoj a v neposlední řadě i pro smiřickou firmu REGIS-ON-LINE s. r. o., která pro město internetový systém zpracovala a která systém na svých webových serverech bezchybně provozuje.

JUDr. Pavel Rousek, autor a správce stránek

Zpravodajství z radnice na mobilní telefony a E-mail

Na smiřických internetových stránkách byla v měsíci lednu zprovozněna služba zasílání zpravodajství z radnice na mobilní telefony a mailové účty. Služba je pochopitelně bezplatná a lze ji aktivovat přímo na internetových stránkách (www.smirice.cz). Pro zájemce, kteří nemají k internetu přístup, provede aktivaci paní Reichová v sekretariátu městského úřadu.

Každý zájemce může zvolit zasílání zpravodajství z jednotlivých kategorií, tj. zprávy z radnice, z úřední desky, kultury, sportu, školství, podnikatelů a společenských organizací, popř. všech kategorií.

Zprávy jsou zasílány na tyto adresy:

Eurotel – klasická SMS na adresu	„ cislotelefonu@sms.eurotel.cz “
OSKAR – Oskarův SMS E-Mail na adresu	„ zvolenéjméno@mujoskar.cz “
T-Mobile – SMS E-Mail na adresu	„ zvolenéjméno@click.cz “
E-Mail	na zadanou E-Mailovou adresu

Pozn.: Z uvedeného je zřejmé, že zákazníci operátorů Oskar a T-Mobile si před vlastní aktivací služby založí prostřednictvím hlasové či internetové samoobsluhy svého operátora svoji vlastní adresu.

JUDr. Pavel Rousek, autor systému

Z činnosti Svazu důchodců ČR ve Smiřicích

31. 1. 2003 se konala první členská schůze SD ČR ve Smiřicích, které se zúčastnilo 116 členů i nečlenů, dále předseda Krajské rady SD ČR Královéhradeckého kraje p. Šklíba a místopředseda p. Jánský z Náchoda. Za Městský úřad Smiřice byla přítomna tajemnice pí Klůzová.

Předsedkyně SD ČR ve Smiřicích přednesla zprávu o celé naší činnosti za rok 2002. Poukázala na úspěchy, které se nám podařilo uskutečnit, ale i na rezervy, které ještě vůči svým členům máme.

Pokladní pí Heřmanová seznámila přítomné s finančním hospodařením s prostředky, které nám poukázaly obce Černožice, Holohlavy a Smiřice. Po provedené revizi bylo zkonstatováno, že účetnictví je vedeno podle platných předpisů a nebylo shledáno žádných závad.

Pan Opletal zhodnotil práci důvěrníků, kde je ještě co zlepšovat. Důvěrníci by měli být přítomni vždy na výborové schůzi, aby mohli ve své obci informovat starosty a snažili se získávat další členy.

Členové byli seznámeni s připravovanými akcemi v roce 2003. Na závěr byli požádáni o podávání návrhů dalších akcí, které bychom mohli organizovat.

V diskusi vystoupil p. Šklíba a pí Klůzová. Následovalo vystoupení tanečního páru, který zatančil latinsko-americké a standardní tance. K příjemné pohodě hrála hudba Malinka z Holohlav.

Sledujte naši vývěsní skříňku, kde máme včas vyvěšeny akce, které budou v nejbližším období organizovány. Své náměty předejte písemně v prodejně Irtext.

Na I. pololetí 2003 jsme zajistili různé přednášky, divadla, zájezdy, společenské posezení na Den matek a poradnu ve SD ČR v Hradci Králové. Do SD ČR ve Smiřicích se můžete zapsat v prodejně Irtext.

Kučírková Vlasta, předsedkyně SD ČR Smiřice

MUDr. Otakar Jedlička

Jak už bylo naznačeno ve Zpravodaji 4/2002, připadá na letošní rok 120. výročí úmrtí smiřického lékaře a spisovatele MUDr. Otakara Jedličky. Pan Litomiský z Prahy doplnil povídku „Dáreček z lásky“ z minulého čísla sdělením, že Dr. Jedlička byl autorem slov k písni „Mně darovalo ... prstýnek“. Námětem navazuje tato písnička na uvedenou povídku. Písnička zlidověla a stala se velmi oblíbenou – smiřická Čertnerova kapela ji hrávala takřka při každém pohřbu.

Při příležitosti 1. výročí smrti MUDr. Jedličky byl vydán „ALMANAH“, kde je možné se dočíst podrobnosti z jeho života, tak jak je literárně vylíčil sám. Popisuje zde nejen poměry rodiny, ve které vyrůstal, ale i podobu a události zdejšího regionu v první polovině 19. století. Předkládám je i čtenářům Zpravodaje v původním slohu i pravopisu:

Moje upomínky – V domě otcovském

Napsal Dr. Otakar Jedlička:

Dobo mládí, dobo štěstí, dobo blažená! Kdož nevzpomínal by na tě s city srdce rozechvívajícími, kdož nekochal by se rád a často v upomínkách na tvé chvíle krásné, šťastné a zajisté do posledního dechu nezapomenutelné!

Často – přechasto zalétá mysl má nazpět v ty doby milé – v duši zvoní mi na sta upomínek a srdce rozechvěje se sladkobolnou tesknoutou. Vždyť vidím za sebou kus ráje – bohužel na vždy ztraceného, na vždy nenahraditelného. Zde z dlouhé řady – pouze několik těchto pomněnek!

Narozen jsem v Hoříněvsi dne 22. prosince 1845. Otec můj, lékařství a ranhojičství doktor Jan Jedlička – rodem z obce Kluky u Čáslavi. Byl tam vrchnostenským lékařem a za posledních let svých i starostou obce. Za doktora lékařství povýšen byl na vysokých školách pražských dne 2. srpna 1842; v Hoříněvsi působil po více jak dvacet let. Smím snad zde napsati, že co lékař byl všeobecně vážen a oblíben a že i co starosta obce získal si skutečných zásluh o povznesení rodné víscky mé; jeho neúnavným přičiněním sebrán potřebný náklad na zřízení věžních hodin, které od r. 1861 zdobí chrámovou věž hoříněvskou. Z jeho podnětu uspořádána v červnu 1862 v Hoříněvsi skvělá beseda, jejíž výnosem položen základ k fondu na zakoupení kovové podobizny Václava Hanky na rodný jeho dům v Hoříněvsi, a již dne 7. září téhož roku uspořádána byla péčí čelnějších občanů hoříněvských a okolních památná slavnost odhalení této podobizny, o níž na jiném místě obšírněji se zmíním. K otcovu podnětu založeny jsou také sady ovocné na druhdy pustých pozemcích obecních – zejména u tak zvaného račického kříže. Jeho péčí vysazeno jest i překrásné nyní stromořadí kaštanové podél silnice v obci, za jeho úřadování co starosty uvedeny jsou i knihy obecní v náležitý pořádek a založena před slavností Hankovou i skvostná kniha pamětní, zdobená velkou podobiznou Hankovou a opatřena pak vlastnoručními podpisy veliké části účastníků slavnosti řečené, mezi nimiž byly podpisy i mnohých vysoce zasloužilých a vynikajících mužů našich, zejména Františka Palackého, dra. F. L. Riegra, dra. Karla Sladkovského, Jana Nerudy, bibliotekáře Vrtátka, skladatele Zvonaře, Jos. Baráka, prof. Jos. Koláře, dra. K. L. Klaudyho a mnohých jiných. Pamětní kniha ta bohužel ve vřavě bitvy králohradecké dne 3. července 1866, kdy obec z větší části byla občanstvem opuštěna a vojskem vše na rub bylo zobraceno a na mnoze i zničeno, zmizela. I mnoho jiných podniků ku prospěchu obce čelících měl otec můj na zřeteli, avšak hlavně dlouholetá churavost – a částečně i jiného druhu překážky – činnost jeho za posledních dob žití úplně přerušovaly. Nezištností svou získal si zejména u chudého lidu trvalé upomínky. Zemřel dne 3. ledna 1865 v stáří 50 let.

Matka moje Marie byla dcerou tehdejšího guberniálního rady Jana Schillinga v Praze. Narodena byla v Inspruku v Tyrolsku. Matku záhy jsem ztratil; zemřelať mi již dne 27. března 1849 a pohřbena jest vedle matky své, která skonala právě o týden dříve, na hřbitově hoříněvském. Zemřela, majíc teprve 25 let – tuberkulemi plic. Pokřtěn jsem byl dle obvyklého řádu církve katolické zasloužilým farářem hoříněvským P. Jos. Dresslerem dne 27. prosince 1845 na jméno Otakar, Viktor, Edvard. Kmotry mi byli matčin otec, guberniální rada Jan Schilling, kterýž asi za rok na to v Praze zemřel, a tehdejší vrchní panství smiřického pan Karel Rudolf Klier, kterýž ve Smiřicích zemřel a na hřbitově holohlavském pohřben jest. Také P. Jos. Dressler, na jehož

lidumilné jednání dosud se v Hořiněvsi vzpomíná, odpočívá již dávno – dávno na hřbitově hořiněvském.

Zůstal jsem po zesnulé matce sám: neboť prvorozené dítě rodičů mých – Božena – zemřela v stáří sotva 14 dní vrozenými úbytěmi hned za pobytu rodičů mých v Praze, kdež otec po své promoci, dříve nežli jmenován byl panským lékařem v Hořiněvsi, asi rok meškal co praktický lékař na Štěpánské ulici. Oddán byl otec s matkou mojí z domu „U dvou červených lvů“ (nárožní dům Sirkové ulice a Vaječného trhu) v chrámu sv. Havla.

Na matku svou jen jakoby v mlze a to ještě jen na jednotlivé momenty se pamatuji. Nejživěji utkvěl mi v paměti okamžik, kdy přinesli mne – nedlouho před smrtí – k ní, aby se mnou se rozloučila. Všickni kolem plakali a já nemaje ovšem ani tušení, o co se skutečně jedná, přece zachytil jsem přesmutný onen okamžik v duši tak pevně, že utkvěl mi v ní dosti živě až podnes. Když pak přivedli mne k ní naposled, tu ležela již oblečena, s křížkem v ruce, v rakvi. „Kam pak maminka pojede, že jest tak pěkně ustrojena?“ ptal jsem se prý; odpovědí bylo, že otec, kterýž matičku moji vroucně miloval, v okamžiku tom omdlel a všickni, kdož byli svědky výjevu toho, že vypukli v hlasitý pláč. Při pohřbu samém jsem nebyl, odvezliť mne s otcem, o jehož zdraví se všickni obávali, na blízké Chotěborky k tamějšímu faráři P. Suchánkovi, jenž – jsa jedním z nejlepších a nejdůvěrnějších přátel otce mého – všemožně hleděl bolest jeho nad ztrátou drahé choti útěchy plnými slovy umírniti. Když ale dolétal smutný hlahol zvonů hořiněvských až do tichých síní fary chotěbořské oznamuje, že drahou jeho Marii nesou již ku hrobu, tu marná byla všechna slova útěchy – otec padal z mdloby do mdloby a já – v koutku tiše plakal, ačkoliv to mladistvé moje srdéčko nemohlo ještě ani tušiti, jaká ztráta je potkala ztrátou – matky, a to matky tak dobré, tak laskavé, tak upřímné!

S kýmkoliv jsem později, když rozum můj počal se rozvíjeti, o matce své mluvil, každý nazýval ji „andělem dobroty“. Přilnuvši s celým ohněm první lásky k otci mému, milovala ovšem také mne, jediné dítě své, s veškerou vroucí upřímností něžného srdce mateřského. I k matce svoji – Karolíně Schillingové – kteráž poslední dny svého života u nás strávila, Inula s tak vroucí láskou a oddaností, že dříve než stala se sama chotí a matkou, denně prý se modlívala, kdyby matička její měla zemřít, aby bůh zároveň také ji k sobě povolal. Vlastní hrou osudu přání to smutně se splnilo. Matka se roznemohla a s ní zároveň i dcera, obě nemoci nezhojitelnou: dlouho – dlouho trpěly, ležíce v jedné světnici a společně k smrti se připravující. Jeden úterek skonala matka a druhý úterek dcera. Když babička skonala, zavolala matička moje chotě svého k sobě a připomenuvši mu, zač druhdy se modlívala, se slzami v očích prý pravila: „Vždycky co dívka jsem boha prosila, abych zemřít mohla zároveň s matkou svou; jak ráda bych ale nyní modlitby ty odvolala, abych i dále ještě žítí mohla – pro tebe a dítě své! Víím ale, že vše jest již marno, musím za maminkou – jsem na smrt připravena.“ Na svět, jeho klamy a šálby, o nichž neměla žádných vlastních zkušeností, dívala se takřka okem dítěte, každému, s nimž bylo jí jednati, šla prý vstříc s nelíčenou ochotou a důvěrou a proto také každý, kdo ji znal a byl sám srdce dobrého, ctil ji upřímně pro její prostou mysl a nevšední dobrosrdečnost, kteráž prý ani broučku nedala by zúmýslně ublížiti.

Ačkoliv dříve, než s otcem svým se seznámila, jsouc dítětem rodičů úplně německých, neznala ani slova českého, a ačkoliv čeština té doby zejména v kruzích úřednických v Praze byla považována pouze za řeč chátřů a nevzdělanců, bylo přece prvním jejím přáním, jakmile stala se otce mého nevěstou, naučit se česky, aby – jak pravila – mohla mluvit s rodiči a sestrami ženicha svého a s ním samým v jich mateřském jazyku. Mám na památku česky psaný list její, jež psala matce chotě svého, když narodila se jí první dceruška – Božena, která však – jak již dříve jsem se zmínil, za nedlouho zemřela. Kdož jí znal, zobrazoval mi ji vždy co ženu citu nejušlechtlejších, co vtělenou laskavost, ochotu a přívětivost a při tom i co ženu zevnějšku krásného, co zjev něžné

spanilý. Jaký tu div, že otec ztrátu choti takové nesl nesmírně bolestně a že pak veškeru svou péči, svoji lásku soustředil ve mně, jediném dítěti, jež mu zde zůstavila.

Po smrti matičky mé bděly nad vychováním mým kromě otce hlavně sestry jeho, nejprve Anna a po jejím provdání se nejmladší sestra Barbora, kteráž od r. 1865 zaměstnána jest co hospodyně v zámku smiřickém u rodiny majitele panství smiřického, svobodného pána z Liebigů.

Otec na opětné ženění se nepomyslel; cítilť ztrátu choti své příliš bolestně, než aby záhy na ni mohl zapomenouti, a z piety k zesnulé neměl také ani na mysl vychování dítěte jejího svěřiti matce nevlastní. Vyslovil se, když byly mu rozličné nevěsty doporučovány, že nejméně po tu dobu, pokud budu já v domě otcovském, zajisté na ženění nepomyslí; a slovu tomu po celou řadu let také dostál, oženiv se po druhé teprv, když odejítí jsem měl na studie. I z prvních dob po úmrtí matky mé neutkvělo mi mnoho v paměti; jasnější upomínky mám teprv od okamžiku, kdy přijeti měla do Hořiněvsi otcova matka, drahá moje babička Kateřina Jedličková, kteráž pohřbivši chotě svého a provdávši ostatní dcery své z Kluku přistěhovala se k nám, aby mladé ještě tetě Barboře v řízení domácnosti otcovy byla nápomocna.

Pamatuji se živě na onen zimní den, kdy babička měla přijeti. Dráhy liberecko-pardubické tehdyž ovšem ještě nebylo, a babička, kteráž přibyla do Pardubic po státní dráze, jela proto s dostavníkem z Pardubic do Hradce Králové, kdež ji v hostinci „Na špici“ očekávala příležitost hořiněvská. Jelikož té doby bývala nejkratší cesta od Hradce Králové k Hořiněvsi mezi Nedělišťemi a Máslovědy obzvláště za zimních plískanic úplně neschůdnou, jezděvalo se obyčejně z Hradce po císařské silnici k Smiřicím a odtud teprv do Hořiněvsi. Otec, vzav mne s sebou, jel babičce na saních naproti až na Trotinu u Smiřic, kdež velká, stará hospoda, ležíc na císařské silnici, bývala za dob, pokud nešla od Jaroměře k Hradci dráha a pokud jezdilo tudy na sta povozů denně, vyhlášeným zájezdním hostincem, v němž za tehdejšího majitele Josefa Voltra mívali i úředníci paství smiřického velmi často zábavné schůzky.

Zde jsme babiččin příjezd očekávali. Já ovšem nemohl jsem se ji ani dočkat; těšil jsem se na ni či lépe řečeno na dárky, které – jak mi teta Barbora vypravovala – babička přivážti měla a o nichž se mi již po kolik noci zdálo, s pravou dětskou nedočkavostí. S nejmladším synkem p. Voltrovým Jenem, kterýž byl se mnou asi v stejném stáří a s nimž v pozdějších letech bratrsky jsme se spřátelili, hrál jsem si velmi netrpělivě, ani vyfukování mydlinových bublin – ač byla to nová pro mne hra – mne valně netěšilo, měltť jsem na mysl jen nové panáky a každou chvíli běžel jsem otce, bavícího se v četném kruhu úředníků z blízkého dvora zderazského a ze Smiřic, obtěžovati dotazem, proč již babička nejede.

Konečně – když se již stmívalo – zařinčely na dvoře rolničky a babička zaobalena jsouc v kožich, vstoupila do světnice. Já ji ovšem dosud neznal a proto když spatřil jsem ji tu poprvé celou zahalenu, pozbyl jsem kuráže úplně a teprv když z kožichu vyloupila se přívětivá, usmívající se stařenka, nesoucí několik škatulí, v nichž jsem slíbené dárky předvídal, dal jsem si říci a šel jsem babičce ruku políbit. Brzy jsme se ovšem spřátelili a babičce nezbylo jiného, než aby hned na Trotině ty tajemné škatule otevřela a mne s jich mnohoslibným obsahem, který ovšem mou zvědavost úplně upokojil, seznámila.

Druhého dne jsem se ovšem již babičky ani nespustil. Byl jsem celý u vytržení, když mi vypravovala o kutnohorských havířích. O hlubokých šachtách a o kráse kamennými věžičkami obsypaného kostela svaté Barbory, o sedlické kostnici a sedlickém klášteře, o čáslavské věži, která prý – třebaže na ní ohromně vysoká dřevěná střecha shořela – přece zůstala tak vysoká, že neměla co do výšky v Čechách sobě rovné. Naslouchal jsem udiveně, když dále vypravovala, jak vyhlíží železnice a jak rychle kouřící a hučící stroj, do něhož není ani jediný kůň zapražen, táhne za sebou celou řadu železných vozů, v nichž se i při dešti a bouři může při zavřených oknech zcela pohodlně jako ve světnici seděti.

A nemálo jsem se bavil, když přišla řeč i na oboru žehušickou, kde se prý pasou cela stáda jelenů; při tom jsem to měl ale dobré babičce zcela opravdu za zlé, že mi nepřivezla aspoň nějakého malinkého živého jelínka s sebou, když jich v té oboře žehušické bylo tolik! Neviděl jsem dosud jiného jelena, než jakého spatřiti lze na návsi, když některý cestující chudás přijde o pouti neb o posvícení oblažit vesnickou mládež při zvucích kolovrátku se točícími dřevěnými koníčky, mezi nimiž to obyčejné jakés čestné místo zaujímá také dřevěný jelen.

Byl jsem proto také pak na to velice pyšným, když jsem se mohl ostatním klukům pochlubit, že mám babičku, která viděla celé stádo velkých živých jelenů s ohromnými parohy, a že by mně byla ta babička také takového jelena přivezla, kdyby nebyla jela v železném voze, do něhož není žádný kůň zapřažen a jež táhne něco, co kouří a hučí a jede tak rychle, že by tomu ani deset koní nestačilo; toho by se byl jelen bál a proto jej také babička nemohla vzíti s sebou.

S příjezdem babiččiným začalo vůbec jaksi zcela nové období v mém životě. Otec, jsa vázán svým povoláním, nemohl se ovšem mnou příliš mnoho zabývat a jakkoliv choval se ke mně vždy laskavě, pohlížel jsem přece k té jeho vážné, opravdové tváři vždy s jakousi posvátnou uctivitostí. Otec nikdy mne neuhodil a přece dostačil vždy jen jediný jeho pohled, aby mne přešel okamžitě všecek uličnický humor. Největším trestem bylo pro mne, když jsem nesměl s otcem obědovat u společného stolu a byl nucen jíti do kuchyně, anebo když jsem musel stát v koutě, uvázan jsa nití k noze postele. S touto nezměnnou uctivitostí pohlížel jsem k otci do posledního dechu jeho a i když co odrostlý student vracel jsem se na prázdniny domů, byl mi vždy pohled otcův buď nejmilejší odměnou, nebo nejcitlivějším trestem; řeči se mnou otec nikdy mnoho nenadělal a přece viděl a cítil jsem vždy – i co chlapec – že bedlivě stopuje každý můj krok, že ve mně soustřeďuje všechny svoje naděje a že mne miluje, jak jen otec dítě své milovati může.

K babičce blížil jsem se ale vždy s plnou až skotačivou důvěrou, ba byl jsem jí stále v patách, ať se hnula kamkoliv. Otec měl krásný, prostranný byt v prvním patře zámku hoříněvského s vyhlídkou na jižní stranu – k rozkošné bažantnici. Z hlavní chodby přišlo se nejprve do přívětivé prostranné předsíně, z níž po levé ruce vcházelo se do kuchyně, s níž souvisela ještě druhá stejně velká jizba, kteráž – jak tomu klenba nasvědčuje – spolu s kuchyní bývala druhdy zámeckou kaplí. Z předsíně té vcházelo se po kamenné chodbě buď přímo do pokojíka, kde měl otec svou domácí lékárnu, anebo vlevo do většího pokoje, kdež spávala babička, teta a já. Mezi touto naší ložnicí a pokojíkem, kde byla otcova lékárna, byl pokoj, kde otec spával, kde jsem se narodil a kde matka skonala, a za lékárnou – v pravé věži zámecké – byl ještě čtvrtý krásný, prostranný a vysoký pokoj. Všecky tyto čtyři světnice, z nichž zvláště v pokoji věžním byl – ovšem jen za doby letní – pobyt velmi příjemný, byly mezi sebou v jedné čáře jdoucími dveřmi spojeny. Přímo pod okny pokojů byly roztomilé dvě zahrádky, z nichž jedné používal otec, vpravo od nich leskla se hladina rybníka „Barbory“, kolem něhož táhla se po hrázi vedle dvou přívětivých chaloupek řada prastarých, košatých lip. Řadou těchto lip přicházelo se k rozsáhlé panské zahradě a druhému rybníku „Špuku“, za nimiž rozkládá se překrásná bažantnice. Z předsíně naší viděti bylo do zahrady správce, na pivovar, do panského dvora, na vížkou zdobené obydlí staříčkého nadlesního, na ovčín a jiná stavení hospodářská. Mým obyčejným rejdištěm byla v bytu tom za doby letní předsíň a v zimě onen pokoj, kde na malé postýlce jsem spával. V pokoji tom visel na zdi velký, dosti uměle provedený dřevěný krucifix a pod ním stávalo starožitně klekátko, na němž babička mne učila se modliti. V přihrádkách kleátka toho byly všechny mé poklady – hračky a obrázky – uschovány. Po stěnách pokoje toho umístěny byly v černých rámech dřevorytiny, představující Jana Žižku, M. Jana Husa, Jiříka Poděbradského, Prokopa Holého, Přemysla Otakara, Břetislava „českého Achilla“, Jelačiče bána; rytiny ty opatřeny byly přiměřenými rýmy, jichž skladatelem – jak později jsem se dozvěděl – byl Václav Hanka. V témže pokoji byla mimo jiné také velká skříň s otcovými knihami, z nichž mne tehdaž ovšem zajímaly jenom knihy obrázkové,

jichž tam byla celá řada a jichž ilustrace mi babička musela denně vysvětlovati, ačkoliv mnohdy sama byla na rozpacích, co vlastně ten neb onen obrázek představuje.

Vypravování babiččino, dřevorytiny na stěnách, obrázky v knihách i časopisech otcových a babiččiny komentáry k nim byly tak prvními předměty, jimiž obrazotvornost má se zabývala a jimiž duševní obzor můj počínal se šířiti. Tak např. o Žižkovi dovedla babička mnoho vypravovati, co mne nemálo zajímalo, dozvěděl jsem se tak, že se pod dubem při bouři narodil a pod dubem že také zemřel, že byl velice udatný hrdina, který, ačkoliv byl slepý, vždycky každého nepřítele přemohl, a že když jeden z jeho vojáků proti jeho rozkazu klášter a kostel sedlický zapálil, dal mu nalíti roztaveného stříbra do hrdla, aby prý ho měl až do smrti dosti. Babička věděla o Žižkovi mnoho pěkného, jen to se jí na něm nelíbilo, že mnoho krásných hradů a zámků sbořil a mnoho kněží dal pobíti. Za to ale o Břetislavovi vždy s potěšením vypravovala, že byl synem vévody Oldřicha a selské dívky Boženy a že zamilovav si spanilou princeznu Jitku, z daleka z kláštera ji unesl a při tom řetěz, kterýmž mu chtěli cestu zabrániti, mečem přetál. A na obraze měl také Břetislav meč, který by dostačil na přetnutí asi desíti řetězů. O Přemyslu Otakarovi a Jiřím Poděbradském nedovedla mi bohužel jiného vypravovati, než že to byli slavní králové čeští, za to ale o Karlu IV. jsem se dozvěděl, že založil v Praze kostel, ve kterém v stříbrné rakvi leží sv. Jan Nepomucký, a most, s kterého byl též sv. Jan do vody hozen. O Husovi vypravovala, že co kacír byl upálen a že pak k vůli tomu byla v Čechách dlouhá vojna, kde právě Žižka slavně bojoval a kdy mnoho lidí bylo do kutnohorských šachet vhozeno. O Prokopu Velkém také věděla, že byl mnichem a po smrti Žižky že vedl jeho lid, až pak u Lipan v bitvě byl zabit, kdež také v jedné zahradě pod smrkem jest pohřben. Babička prý sama v zahradě té byla.

Často jsme si vyšli spolu na hřbitov, kdež jsme květiny na hrobech matky a druhé babičky ošetřovali a zalívali. Babička mi tu často o mamince vypravovala, vysvětlovala mi, že každý musí umřít, a dodávala, také ona že bude jednou zde vedle hrobu těch odpočívati, až si pro ní matička má přijde a s sebou do nebe ji odvede. Obvyčejně jsem se při tom rozplakal a babička mne měla pak co těšit, že to bude někdy, až již budu velký jako tatínek! Rádi jsme si také vyšli na kopec nad vsí, jehož téměř zdobeno jest dvěma prastarými lipami. Starý, dřevěný kříž, jenž tam tehdaž stával, dávno nahrazen jest novým křížem železným a před lipami těmi, kteréž od bitvy králohradecké stály se historickými, vypíná se mohutný pomník. Od lip těch otvírá se rozkošná vyhlídka daleko široko do rovin polabských i na mohutné hory krkonošské. Dozvěděl jsem se tak, kde leží Hradec, kde Smiřice, kde Josefova Jaroměř, kde Hořice s horou sv. Gottharda, na níž Žižka také slavně zvítězil – dovedl jsem brzy ukázati, který tam z těch dalekých modrých vrchů jest Sněžka, na níž za jasných dní bylo lze i kapličku rozeznati, věděl jsem, kde leží Kunětická Hora, a místa bližší všecka jsem se brzy naučil znáti. Čeho babička sama nevěděla, pověděli nám lidé v poli pracující. Často jsme na kopci až celé hodiny v stínu košatých lip proseděli a já stále měl se nač ptáti!

Nejraději jsem býval ale v bažantnici. Byl to krásný, rozkošný les, plný půvabu; uprostřed byla chaloupka, kde bydlel hajný, naproti chaloupce byla rozsáhlá školka a nedaleko od chaloupky pramenila zde v stínu studánka, kolem níž kvetly něžné pomněnky. Zjara byla bažantnice plná vonných konvalinek, petrklíčů a lesních fial. Hajný Marrat – rodem z Eisensteinu (Železná Ruda) na Šumavě, býval u vojska šikovatelem a vyslouživ, byl u nás ve vsi nejdříve „tabáčníkem“, při čemž r. 1848 učil i gardisty, u nichž byl otec můj hejtmanem, exercírce, a nedlouho po tom obdržel zde službu hajného. U chaloupky meškal jsem za doby letní často – velmi často a obvyčejně bývala tu společnicí mou dceruška tehdejšího nadlesního p. Václava Rosslava z Rosenthalu – byla se mnou právě v stejném stáří. Spolu jsme si tu hrávali, spolu honili pestré motýle a krmili mladé bažantky, spolu divili se hrám mrštných veverek a naslouchali hlučnému zpěvu ptactva. Emilka bývala mi vůbec nejmilejší družkou při hrách dětských, byli jsme takřka denně pospolu a zvykli jsme tak jeden druhému, jak bratr sestře. Hajného Marrata měli jsme

velmi rádi, třeba že uměl jak náleží „pustit hrůzu“; také žena jeho byla statná, resolutní žena, která nikdy „se nedala“ a jednou i pojezdnému Kernovi, když na ní kdesi na poli přišel s holí, strhla brejle s očí motykou. Týž Kern, na nějž se pamatuji, že měl tehdy již hlavu bílou jako sníh a že mne učil dělat komplimenty čili „košamstrdýn“ – což jsem ovšem k obveselení celého publikum nikdy nemohl vyslovit – byl dán za nedlouho do výslužby, setkal jsem se s ním ale ještě po dlouhých letech již co absolvovaný gymnasista v Pardubicích; byl tu ovšem již třesoucím se kmetem – starcem nad hrobem.

Někdy zarachotily v poledne na návsi bubny – kluci z celé vesnice se sbíhali, a chraplavé hlasy bubeníků uváděly uctivě v známost, že večer v té neb oné hospodě odbývati se bude velké představení „Doktora Fausta“ nebo „Horia a Glosky nebo Zapálení Hermanštat“ a podobných hrdinsko-romantických „kusů“. Otec nebyl přítelem tohoto druhu umění a nechtěl nikdy k tomu svoliti, abych směl večer do hospody „na komedianty“. Stálo mne to dost slz a proseb a babičku přimlul, že jsem aspoň jednou a to ještě jen proto, že také Emilka šla, na komedii se octnul. Jaký vlastně kus to byl, nevím se již pamatovat, vím jen, že kromě pimprlete měli tam čerti a kalafunové blesky velikou úlohu, tak že jsem přišel z komedie domu celý vyděšen a že jsem se pak celou noc bál. Vícekrát jsem ovšem na komedii nesměl, kromě na takovou, která se odbývala odpůdne na návsi, kde paňáca prováděl rozličné kotrmelce, chodil po provaze a celá společnost pak při bengálském osvětlení provozovala „čínský tanec“!

Nic mne však nedovedlo tak vyděsiti, jako když potkati jsem měl bláznivého Vrbce ze sousedních Máslověd. Byl to jinak tichý, neškodný šílenec, který s nikým nemluvil a nikoho si nevšiml. Pohrozili mně ale jednou, když jsem si doma trochu po uličnicku počínal, že si pro mne Vrbec přijde, nebudu-li tichým. Nešťastnou náhodou Vrbec skutečně pod okny našimi šel a od té chvíle jsem se mohl já sám zbláznit, když jsem blázna Vrbce uviděl. Pamatuji se, že mne kdysi v neděli vystrojili až mile, měl jsem sněhobílé kalhotky, černou sametovou bundičku, žlutý slaměný klobouček s růžovými pentlemi a šel jsem takto naparáděn za otcem do zahrady. V noci přšelo a ačkoliv ranní slunce rychle vše vysoušelo, zbyly přece ještě tu a tam malé kaluže, jimž jsem se pozorně vyhýbal. Lidé jdoucí na ranní se za mnou ohlíželi, hlasitě chválíce, jak to „tomu hodnému hošíčkovi hezky sluší“ – tu ale pozvednu oči a běda – asi na dvacet kroků před sebou spatřím – nebohého Vrbce, který ovšem neměl ani tušení, jakým jest pro mne postrachem. Dal jsem se hned do křiku jako když mne na nože běře a utíkal, jen se mi hlava třásla nazpět domů; na neštěstí jsem se již blátu nevyhýbal a sklouznuv, octl jsem se s bílými kalhotkami i se sametovou bundičkou, s kloboučkem s růžovými pentlemi v největší kaluži, do níž jsem se rukama i nohama takřka zaryl. Otec, nevěda co se děje, přiběhl ze zahrady a přivedl mne pak blátem obaleného domů, kdež jsem ovšem nedostal já, nýbrž ti, kdož mne Vrbcem strašili.

Před jiným domácím šilencem – jakýmsi Konířem, míval jsem také – ještě i co student – náležitý respekt. Týž byl sice také z větší části klidným bláznem; dovedlť celé hodiny klečeti na rozcestí za vsí pod lipou u starého dřevěného kříže, anebo sedával na hrázi u rybníka, dívaje se upřeně do vody. Potkal-li koho, pozdravil jej sice slušně, ale s posunkem šilence na první pohled prozrazujícím; jinak dal každému pokoj. Někdy ale do něho vjela jiná, a tu pak nebylo radno nechat ho bez dohlídky. Zejména rád v chvílích takových zahrával si s ohněm; kde mohl odnesl sirky a pálíval si v polích ohničky, tak že bylo se obávati, aby někde nezapálil. To bylo také příčinou, že byl dán později do blázince, kdež také zemřel. Koníř býval dovedným truhlářem, jen že ve své pomatenosti, byl-li nechán bez dohlídky, každou věc, když ji nejlépe shotovil, hned zase rozbil nebo rozřezal.

Kromě na komedii nesměl jsem také nikdy jíti na „házení kozla“, kterážto surová hra ostatně ještě nežli na studie jsem se odebral, byla zakázána. V mém rodišti míval prý při tomto „házení kozla“ největší úkol jakýsi Jiříček Krátký, jenž byl již tehdy stařec skoro 60letý, jinak ale velmi čilý a zdravý, kterýž pak také skutečně dosáhl vzácného věku 92 let, zemřev teprv r. 1880. Jiná

osobnost, která již tehdy byla stařenou a pak také až 96 let se dočkala, byla jakási Staňková. Stařenka ta po více jak padesát let sedávala v budce u vrat panského dvora, prodávajíc housky a ovoce. Co děti jsme bývali u ní takřka denními hostmi; umělat nám vždy nové a nové pohádky vypravovati; nám se to ovšem líbilo, a proto i když neměli jsme s sebou ani žádného krejčárku „na krušinku“, přicházeli jsme k ní a ona byla vždy rovněž tak ochotnou vypravovatelkou jako my trpělivým posluchačstvem. Jí ušel tím čas a my měli nemalou zábavu. I co studenti jsme se ještě u ní často zastavovali, z čehož měla ovšem vždy nemalé potěšení. Zemřela také teprv roku 1880 v stáří 96 let – téměř současně s Jiříčkem Krátkým. Takřka do poslední chvíle sedávala ve své budce a kdykoliv mne viděla co dospělého muže, vždy plakávala, divíc se, jak ta léta utíkají! Ba utíkají – milá stařenko – utíkají a letí – až běda rychle! Toho jsi se zajisté, stařenko, nenadála, když jsem u tebe sedával co chlapec as čtyřletý, že za celých třicet roků právě já co lékař k ohledávání mrtvých v rodišti svém ustanovený, budu ti psát – lístek úmrtní!

V almanachu následuje tento dodatek: „Až potud Jedličkovy upomínky. Co v nich tklivých momentů, co rozkošných míst, svědčících o hloubce citu, o vroucnosti, s jakouž Inul zesnulý k rodičům svým a k své rodné vísce. V nedokončeném tomto náčrtku zračí se srdce Jedličkovo, to srdce plné lásky, jako v křišťálové hladině klidného jezírka. Vřadili jsme Jedličkovy „Upomínky z mládí“ proto do skrovničky této knížky, aby zjevno bylo z nich, jakým byl nešťastný náš přítel.“

158

Policie informuje

Policie České republiky, Okresní ředitelství Hradec Králové, přijímá do služebního poměru (přímý výkon pořádkové služby) za předpokladu úspěšného vykonání náročného přijímacího řízení uchazeče s úplným středoškolským vzděláním.

Základní požadavky:

- státní občanství ČR
- občanská bezúhonnost
- výborný zdravotní stav
- střední vzdělání s maturitou
- fyzická zdatnost
- ukončená základní (náhradní) vojenská služba (odvedenci mají možnost vykonat náhradní vojenskou službu v délce tří měsíců)

Uchazeči budou podrobeni náročnému přijímacímu řízení, které se skládá zejména z psychologických testů, zdravotních prohlídek a testů fyzické zdatnosti. Kromě tohoto budou uchazeči posuzováni i z celé řady dalších hledisek tak, aby se případnými policisty stali jen ti skutečně nejvyšší uchazeči. Budou zařazeni v rámci pořádkové služby PČR Okresní ředitelství Hradec Králové.

Přijatí uchazeči absolvují 12měsíční základní odbornou přípravu v rezortních školských zařízeních MV (Praha, Brno, Jihlava, Holešov), během níž získají odborné policejní vzdělání potřebné pro přímý výkon služby.

Po ukončení studia se tak stanou plnohodnotnými příslušníky PČR, se všemi právy i povinnostmi ze služebního poměru vyplývajícími.

Podrobnější informace o podmínkách přijímacího řízení i služebního poměru lze získat v budově PČR OŘ Hradec Králové – Malšovice, na tel. číslech 974 526 207 a 974 526 400.

Hradec Králové 11. prosinec 2002

por. Anna Pešavová, tisková mluvčí PČR OŘ

FOTBAL SE OPĚT PROBOUZÍ

Po tuhé zimě začínají opět jarní klání. K čemu došlo během zimní přestávky:

- 1) Vítězem výběrového řízení na nového nájemce kiosku na stadionu se stala společnost s.r.o. AZ Smiřice – jednatelka Zuzana Hudáková. Nový nájemce převzal kiosek od 1. březnu 2003. Hlavními plány nového nájemce je zlepšit kvalitu služeb, pořádat více zábav, zkulturnit prostředí atd. Ve spolupráci s výborem fotbalového klubu chce zlepšit veškeré služby na stadionu.
- 2) Klub začal rekonstruovat stávající sociální zařízení, tak aby byla připravena na start jarní sezóny.
- 3) Klub požádal stavební odbor o povolení ke stavbě dvou tréninkových hřišť. Po získání stavebního povolení začneme s budováním nových tréninkových ploch. Klub požádá o dotaci ČMFS v rámci akce Zelený trávník.
- 4) V neděli 22. června 2003 se uskuteční již šestý ročník turnaje mladších žáků ve fotbale. Po odchodu sponzora – ČMSS se bude turnaj jmenovat O pohár města Smiřic a záštitu nad turnajem převzal starosta Luboš Tuzar.
- 5) V areálu stadionu se také uskuteční Smiřický hrnec dne 21. června 2003. Bližší informace poskytne město Smiřice.
- 6) Změna nastala také ve vedení klubu: novým sekretářem klubu se stal od 1. února 2003 Petr Krejčí mladší.

Ladislav Obst zůstává jako hlavní trenér mužů. Novými správci stadionu se stali Martin Černý a Miroslav Svatoň. A mužstvo vede Ladislav Obst. Vedoucím mužstva zůstal Miroslav Svatoň. Cílem mužstva bude solidní umístění v rámci Okresního přeboru a zvláště příprava na ročník Okresního přeboru 2003/4.

Přijďte si zafandit a tady si můžete vybrat z jarních utkání:

DATUM	DEN	
6. 4. 2003	neděle	PŘEDMĚŘICE B – SMIŘICE
12. 4. 2003	sobota	SMIŘICE – PROBLUZ
19. 4. 2003	sobota	SMIŘICE – SLAVIA HK
27. 4. 2003	neděle	KLAMOŠ – SMIŘICE
3. 5. 2003	sobota	SMIŘICE – RASOŠKY
11. 5. 2003	sobota	LOKOMOTIVA HK – SMIŘICE
17. 5. 2003	sobota	SMIŘICE – HLUŠICE
24. 5. 2003	sobota	KOBYLICE – SMIŘICE
31. 5. 2003	sobota	SMIŘICE – LOVČICE
7. 6. 2003	sobota	PŘEVÝŠOV – SMIŘICE
14. 6. 2003	sobota	SMIŘICE – VELICHOVKY
21. 6. 2003	sobota	DOHALICE – SMIŘICE

Dorostenecké mužstvo vede Ladislav Černý, mužstvo od nové sezóny (2003/4) převezme Bohouš Hampl, který v jarní části bude působit jako jeho asistent. Cílem tohoto mužstva je udržení středu tabulky Krajského přeboru I. B třídy.

Na halovém dorosteneckém turnaji ve Věstarech družstvo obsadilo z dvanácti mužstev dobré čtvrté místo (v boji o třetí místo prohrálo s Předměřicemi 1:0).

Mužstvo starších žáků vedené trenérskou dvojicí Martin Černý – Michal Středa po výborném zvládnutí podzimní části soutěže myslí jistě na vysoké ambice.

Mladší žáci jsou i nadále vedení dvojicí Radek Urgela – Petr Krejčí s asistentem p. Jechem, vedoucím mužstva je p. Koldinský.

Pro milovníky fotbalu jsem se svým synem Michaellem připravil fotbalový kvíz. Správné odpovědi vložte do mé poštovní schránky (Nývtova 198) nebo napište na internetovou adresu: SKPRH@seznam.cz do 28. března 2003. Vítěz obdrží permanentku na rok 2003 na fotbalová utkání SK Smiřice a propagační předměty. V případě více správných odpovědí rozhodne los:

1. Ján Popluhár patřil mezi nejlepší čs. hráče v padesátých a šedesátých letech, 62x reprezentoval ČSR. V jakém zahraničním klubu ukončil svoji fotbalovou kariéru v l. 1972–79:
a) Slovan Vídeň
b) Manchester United
c) Dynamo Kyjev
d) Hertha Berlín
2. Jaké jediné čs. mužstvo zvítězilo v poháru PVP v sezóně 1968/9:
a) Sparta Praha
b) Slavia Praha
c) SK Hr. Králové
d) Slovan Bratislava
3. Londýn s okolím je baštou fotbalu. Může se pyšnit několika velkokluby, mezi které ale nepatří:
a) Tottenham Hotspur
b) Chelsea FC
c) Fulham FC
d) Derby County
4. Pelé, legendární fotbalista, se narodil 23. října 1940 v brazilském městě Tres Coracoes pod jménem:
a) Edson Arantes dos Nascimento
b) Eddy Martinez José Naszo
c) Dos Santos Luscimento
d) Rodolfo Edson Cosco Bravo
5. FK Chmel Blšany, překvapivý účastník I. ligy, má klubové barvy:
a) zelenou a bílou
b) modrou a žlutou
c) červenou a černou
d) bílou a fialovou
6. Pro nás úspěšný šampionát ve fotbale (druhé místo) se uskutečnil v r. 1962 v jihoamerické zemi:
a) Argentině
b) Brazílii
c) Uruguayi
d) Chile
7. Thierry Henri, francouzský mistr světa z r. 1998, mistr Evropy z r. 2000 hraje výborně v dresu Arsenalu Londýn. Z kterého mužstva do Arsenalu přestoupil:
a) AS Monako
b) Juventus Turín
c) AC Milán
d) Manchester Utd.
8. Kolikrát vyhrál Ivo Viktor, legendární čs. brankář, anketu o nejlepšího fotbalistu ČSSR:
a) 3x
b) 4x
c) 6x
d) 7x

Permanentky jsou k dispozici v kiosku na stadionu nebo zavolejte sekretáře Petra Krejčího ml. – telefon 602 146 243.

Členský příspěvek pro mládež a děti zůstal nadále ve výši 400 Kč na rok.

Roman Haman, předseda SK Smiřice

Tenisté nezaháleli ani o Vánocích

Ani o posledních vánočních svátcích nezapomněli tenisté na zdravý pohyb a ve školní tělocvičně spořádali své již tradiční soutěže.

Nejprve se utkali žáci pod vedením ing. Ladislava Jirouska v oddílovém turnaji jednotlivců. Vítězem se stal Fabián, který ve finále zvítězil nad druhým Rouskem. Třetí místo vybojoval Středa, který odsunul na čtvrté místo Lemina.

Rekreační hráči tenisu uspořádali také svůj turnaj ve čtyřhrách, který se už stává tradicí. Z vítězství se radovala dvojice Sokola Černožice ve složení Jirousek, Řehák a na druhém místě se umístila dvojice Tenisu Smiřice – Bednář, Rohlena. Třetí místo si vybudovala dvojice Plšek, Říha ze Sokola Smiřice před družstvem Truhlářů Smiřice – Matuška, Košťál.

Možnost pohybu v době vánočního hodování nabídli i kuželkáři KK Zálabáci Smiřice, kteří 29. prosince uspořádali vánoční koulení, kde se každý zájemce měl možnost zapojit do různých zábavných her.

Smiřice 2. 1. 2003

Ing. Milan Plšek, předseda TJ Sokol Smiřice

Vzpomínka

Bílé obálky s razítkem poštovního úřadu ze Svobody nad Úpou oznámily několika místním občanům, že 22. ledna 2003 navždy odešla paní magistra Stanislava Stříbrná v pozhnaném věku 98 let.

Snad jen letmá vzpomínka – do pozdního věku elegantní, sdílná a rozhodná žena, která se svým milovaným – leč velmi neprakticky orientovaným – manželem Jiřím koupila neprosperující smiřickou lékárnu „U bílého anděla“ (čp. 22 – tento dům stával proti současné restauraci Oasa). Ani ona, ani manžel nepocházeli z majetných rodin. I náklady na studia byly nad možnosti rodinného zázemí. Proto byla zmíněná koupě lékárny velmi odvážná. Jenže zde se spojily znalosti, píle a odvaha. Bylo to provázáno osobním kouzlem a obchodními schopnostmi. Díky tomu v krátké době lékárna prosperovala. Oba majitelé pracovali „do úmoru“ – střídavě jeden za tárrou, druhý v přípravě. Ano, tehdy se ještě značná část léků připravovala, dávkovala, pilulkovala apod. vlastníma rukama lékárníků. I noční služby drželi!

Z nepatrných finančních základů vlastní pílí, věděním i laskavostí vybudovali prosperující živnost, s níž ještě před rokem 1939 spojili i obecně vzdělávací činnost. Sdružovali kolem sebe místní uměnické a literaturou posedlé. Vybírali si jen ty, jejichž zájem byl opravdový.

Po letech jejich záslužné práce jim byla lékárna znárodněna, úspory „zreformovány“. Zůstal jim jen domek, vztah k umění, láska k lidem a k přírodě. Pan Jiří se věnoval fotografování. Paní Stáňa se věnovala péči o lidi v rámci „Červeného kříže“ a lesu. Čemu víc? Určitě lidem. Pomáhala kde mohla, obcházela své „klienty“ a nosila jim nejen nákupy a léky, ale i dobrou náladu. Ještě více se této záslužné práci věnovala, když zemřel její milovaný manžel Jiří.

Věk i choroba odvedly paní magistru před několika léty ze Smiřic. Dnes se sem vrací alespoň ve vzpomínkách těch, kteří ji ještě pamatují z vonící lékárny. Za ně a hlavně za ty, o které jste tak obětavě pečovala vám chci vzkázat: „Děkujeme, paní lékárnice!“

Ing. Lubomír Kupka

20 let

od Svazu invalidů ke Svazu tělesně postižených ve Smiřicích

V letošním roce je tomu 20 let, kdy byla v září 1983 založena místní organizace Svazu invalidů. Toto výročí připomínám právě v letošním roce, který byl Organizací spojených národů vyhlášen rokem zdravotně postižených občanů celého světa. Založení proběhlo v bývalém hostinci U nádraží. Na přípravě zakládání se podíleli členové pánové Jiří Mach, Josef Tuček, Petr Kmínek, Květa Mengr, Dudek, Joneš, Pecina, Hofman a další členové ze Smiřic a okolních obcí. Prvním předsedou byl p. Jiří Mach, který je dosud členem i následné organizace Svazu tělesně postižených. Ještě téhož roku bylo zvoleno nové vedení. Předsedou byl zvolen p. Hofman a členy výboru se stávají pí Smolíková a pánové Mengr, Kmínek, Tuček, Joneš a Karel z Habřiny. Během dalších voleb se ve výboru vystřídal mnoho dalších členů ze Smiřic ale i z okolních obcí.

Založená organizace zastávala práva zdravotně postižených z celého spádového okolí Smiřic a poskytovala jim poradenské služby pro osoby. Tyto služby poskytujeme dosud i celé naší veřejnosti. V součinnosti s Okresním výborem tělesně postižených se podílíme na plánovaných ozdravných akcích a zájmových činnostech včetně zahraničních a pobytových zájezdů. Začínáme také spolupracovat se Svazem důchodců ve Smiřicích – vzájemně se informujeme o akcích, které jsou zajímavé a využitelné pro členstvo obou organizací.

Po roce 1989 se organizace Svazu invalidů přejmenovává na Sdružení zdravotně postižených. Někteří její členové pracovali a dosud pracují jako volení zástupci v okresních výborech a různých zastoupeních dle vad a postižení. Předseda naší organizace byl zvolen po dobu dvou volebních období do celorepublikového výboru Svazu tělesně postižených.

Nyní nám nastává období, kdy opět dochází ke změnám s ohledem na vstup České republiky do EU. Do tohoto uskupení budeme vstupovat i my pod novou registrací s přejmenováním na Územní organizace Svazu tělesně postižených ve Smiřicích. Tímto aktem nám vznikla plná právní subjektivita s registrací u Českého statistického úřadu.

Jsme ochotni poskytovat i nadále služby spojené s poradenskou činností. Je určena jak pro naše členy, tak i pro širokou veřejnost, což je i naším posláním. Stává se velmi často, že lidé se zdravotním postižením opravdu neznají své nároky a postupy při jejich uplatnění. Proto jsme vám radou kdykoliv k dispozici – jak u předsedy, tak i u členů výboru našeho svazu ve Smiřicích.

Naše práce není na první pohled vidět, ale jsme rádi, když se podaří problémy vyřešit ve prospěch našich spoluobčanů.

Na tom, že se nám leccos dařilo, má nemalou zásluhu Městský úřad ve Smiřicích a jeho představitelé – starostové Koudelka, ing. Kupka a Heřman. Totéž očekáváme i od nově zvoleného vedení našeho města s novým a mladým starostou Tuzarem, který bude dle předběžných jednání příkladným garantem pro naši i činnost v dalších letech. Nacházeli jsme vždy pochopení, kdy nám vedení města zajišťovalo propagaci našich akcí. Pro zdravotně postižené motoristy zajistilo město parkovací místa. Rovněž nebylo zapomenuto na bezbariérové byty – do budoucna se jejich počet rozšíří. V rozpočtu města bylo každým rokem počítáno s částkou na ozdravné a zájmové akce našich členů.

Dále byla dobrá spolupráce se Střediskem pro poradenství v Hradci Králové. Vedoucí střediska p. Morávek spolu s p. Venclovou si vždy najdou čas na pomoc při řešení náležitostí pro zdravotně postižené.

Všem, kteří se podíleli na naší činnosti a budou se podílet i v létech příštích, patří poděkování. Co si popřát do dalších let? Preferoval bych větší pochopení u našich zákonodárců, kteří se problematikou zdravotně postižených budou zabývat. Dále bych přál co nejvíc spokojenosti na úseku zdravotním i sociálním v celém státě, v našem městě i v rodinách našich členů a příznivců.

Ladislav Hofman, předseda organizace

(1.) LETNÍ TÁBOR PRO DĚTI od 1. do 5. třídy s rekreačním zaměřením

SVRATKA, 30. 6. – 11. 7. 2003

hlavní vedoucí: Aleš Šob – tel. 604 954 153

mail: sob@ddm.smirice.cz

(2.) LETNÍ TÁBOR PRO DĚTI od 3. třídy se sportovním zaměřením

SVRATKA, 30. 6. – 11. 7. 2003

hlavní vedoucí: Petr Krejčí – tel. 604 655 437

mail: krejci@ddm.smirice.cz

V letošním roce proběhnou oba tábory DDM Smiřice na stejném místě a ve stejném termínu, abychom naplnili kapacitu rekreačního zařízení. **První tábor je zaměřen na rekreační činnost**, hlavním cílem je odpočinout si po náročném školním roce v pohodové atmosféře. Na denním programu jsou hry a soutěže v přírodě, sportovní a branné disciplíny, turistika a koupání. Nechybějí ani karneval, táborák, noční stezka odvahy a výlety na zajímavá místa v okolí. Mottem tábora je dobrá nálada všech účastníků. **Druhý tábor je zaměřen na sport, hlavně kopanou, odbíjenou a nově i cykloturistiku** (vzhledem k znamenitým podmínkám). Každý den se koná sportovní činnost, ale je připraven také program zaměřený na odpočinek a regeneraci: např. koupání, soutěže, hry v přírodě a další klasické táborové aktivity. Dále nabízíme možnost doplňkových sportů: badminton, stolní tenis, plavání, vybíjená nebo aerobik. Rádi na táboře přivítáme všechny sportovce, kteří se chtějí zdokonalit, ale i ty, kdo sportují jen pro radost a zábavu. Úroveň dovedností není rozhodující, důležitý je zájem a chuť si zahrát.

Rekreační středisko ROJANA ve Svatce, okres Chrudim

Městečko Svatka se nachází v chráněné krajinné oblasti Žďárských vrchů na Českomoravské vrchovině. Okolí Svatky je charakterizováno pestrá krajinou střídajících se kvetoucích luk, mokřin, pastvin, polí a nádherných smrkových lesů. Rekreační středisko Rojana se nachází na samém okraji města v blízkosti polí a lesů. Mladší děti budou ubytované v pěkných 3–4 lůžkových pokojích v hlavní budově se společnou koupelnou, sprchami a WC (umyvadlo je na pokoji), starší děti budou spát v obytných buňkách (1 buňka má 2 pokoje po 4 a 6 lůžkách se samostatným WC a koupelnou). V budově je k dispozici prostorná společenská místnost s hudební aparaturou a jídelna. Stravování bude 5x denně (snídaně, svačina, oběd, svačina, večeře) s možností dokoupení 2. večeře v případě potřeby. Součástí areálu je asfaltové hřiště na volejbal, prostorné travnaté hřiště na kopanou, herna na stolní tenis, ohniště a malinké brouzdaliště. Okolí tábora nabízí nepřeberné množství turistických vycházek a výletů (Devět skal, Čtyři palice, Mílovy apod.). Asi 10 minut od tábora je veřejné koupaliště, k dispozici bude také náhradní travnaté hřiště místního fotbalového klubu a v případě nepříznivého počasí je možno využít tělocvičnu základní školy.

CENA TÁBORA: 2 850,– Kč

Cenu letního tábora jsme museli oproti loňskému roku zvýšit. Stalo se tak z několika důvodů:

- po zániku škol v přírodě (jejichž provoz byl dotován státem) pořádáme letní tábor u běžného provozovatele, a proto se cena za ubytování a stravování výrazně zvýšila
- zvýšila se cena za dopravu do vzdálenějšího místa
- letní tábor je o 2 dny delší než v loňském roce!

SLEVA: 200,– Kč

Sleva **200,– Kč** je pro dítě, které se zúčastnilo letního tábora v Borovničce v roce 2003 nebo bylo ve školním roce 2002/2003 členem zájmového kroužku DDM Smiřice.

PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR PRO DĚTI od 1. třídy

25. – 29. srpna 2003

hlavní vedoucí: Ivana Urbanová – tel. 604 629 920

mail: urbanova@ddm.smirice.cz

Tato nabídka je určena dětem, které nechtějí jet na pobytový tábor. Každý den se účastníci ráno sejdou na celodenní program a večer se zase vracejí domů. Jídlo a pití je třeba vzít s sebou!

Pondělí	25. 8.	koupání, soutěže a rekreace na Stříbrném rybníku (za nepříznivého počasí v Aquacentru) a návštěva filmového představení v multikině Cinestar
Úterý	26. 8.	turistika v okolí Nové Paky a návštěva klenotnice drahých kamenů a Suchardova domu
Středa	27. 8.	návštěva zoologické a botanické zahrady v Liberci
Čtvrtek	28. 8.	návštěva zámku v Opočně, v případě příznivého počasí zakončená odpočinkem na koupališti
Pátek	29. 8.	cesta za pokladem na Chloumek, soutěže, hry a opékání buřtů

CENA TÁBORA: 650,– Kč

Mgr. Aleš Šob, ředitel DDM

Už 10 let pro vás **vyrábíme** vnější kontaktní **zateplovací systémy**, dekorativní mozaikové a tenkovrstvé rustikální **omítkoviny**, **barvy** pro exteriér a interiér, **materiály pro sanaci** a ochranu betonu a řadu dalších produktů
Blíží informace najdete na **www.stomix.cz**

Zveme Vás na seminář ve čtvrtek 3. dubna 2003

KULTURNÍ DŮM „DVORANA“

Palackého 124, Smiřice

Začínáme v 18:00 hodin. Bezplatná tel. linka 800 555 300.

Oslavte s námi jubileum a získajte zajímavé slevy.

STOMIX Hradec Králové s.r.o.

Orlická 940, 50346 Třebetovice p. O.

tel: 495 592 948

fax: 495 592 948

ZE ŽIVOTA ZÁKLADNÍ ŠKOLY

- 24. – 25. ledna 2003 se uskutečnil zápis do prvních tříd pro školní rok 2003/2004. Celý zápis se nesl v duchu pohádky „O perníkové chaloupce“. Po přivítání budoucích prvňáčků a jejich rodičů žáci ze třetí třídy zahráli úryvek z této pohádky. Na děti potom čekaly připravené úkoly z výtvarné, tělesné a hudební výchovy. Předvedly co rády dělají a na co se těší. Za své výkony dostaly na památku drobné dárky a mohly si „oloupat“ perníčky z perníkové chaloupky. Zapsáno bylo 38 dětí. K nim se do 1. tříd připojí ještě děti, které měly v loňském roce odklad školní docházky. Všem přejeme, aby jim radost a chuť do školní práce vydržela co nejdéle.

Touto cestou chceme poděkovat za dobrou spolupráci Mateřským školám ve Smiřicích a v Holohlavech. Děkujeme také již tradičním sponzorům – manželům Hudákovým a panu Brožovi. Za jejich příspěvky jsme mohli připravit pro budoucí prvňáčky drobné dárky.

- Koncem měsíce ledna byl do školní jídelny nainstalován objednávkový systém a 17. února byl uveden do provozu. Všichni strážníci mají nyní možnost objednat si jídlo až 14 dnů dopředu. Tím byl vyřešen problém žáků 2. stupně, chodících na oběd jako poslední, kteří si už nemohli vybírat ze dvou jídel. Museli jíst to, co na ně zbylo. Dnes si každý vybere jedno ze dvou jídel, objedná si a dostane toto jídlo ať přijde kdykoliv. Pořizovací hodnota tohoto zařízení činila 80 000 Kč a byla uhrazena z ušetřených provozních finančních prostředků.
- V únoru proběhlo v tělocvičně již 3. pokračování cyklu zábavně vzdělávacích pořadů, zaměřených na výuku dějepisu a prvouky, jehož první dva díly „Zbraně a zbroje vrcholné gotiky“ a „Jak válčili husité“ žáci shlédli v minulém školním roce. V rámci třetího dílu skupina Pernštejni představila v pořadu „Renesanční vojenství aneb od Jiřího z Poděbrad po Rudolfa II.“ žákům důležité atributy té doby, a to nejen ve vojenské, ale i společenské oblasti. Účinkující byli oblečeni do typických dobových kostýmů. Prostřednictvím hraných scének, do kterých se v řadě případů zapojili i žáci, herci přiblížili vývoj zbraní, vojenské taktiky a změnu společenské úlohy šlechty.

Vystoupení skupiny historického šermu Pernštejni

- Začátkem měsíce března jsme zpřístupnili webové stránky naší školy. Na těchto stránkách najdete základní informace o škole, školní družině, školní jídelně, učební plán, výroční zprávu, inspekční zprávu, informace pro rodiče, informace o zájmových kroužcích, aktuální informace, zastupování a fotogalerii. Je zde připravena e-mailová schránka, přes kterou nám můžete sdělit vaše názory, připomínky či náměty. Adresa je **www.zssmirice.cz**. Tyto stránky se budeme snažit postupně rozšiřovat, tak aby informace o škole a její práci byly co nejúplnější.

Petr Rohlena, ředitel škol

Turisté ve Smiřicích

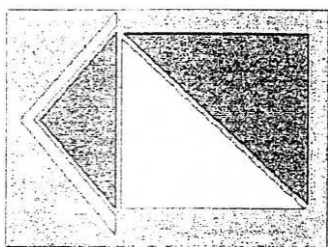
Pravidelný a zaběhnutý život odboru Klubu českých turistů TJ Sokol Smiřice zasáhla v roce 2001 úmrtí hned tří dlouholetých zasloužilých členů – Františka Kašparovského, Evžena Jelínka a hlavně Vlastíka Prokeše, v roce 2003 též Oldy Čertnera. Následkem toho došlo k celkem

předvídanému rozpadu skupiny do té doby pravidelně se scházejících starších. Částečně tomu napomohl i nový systém placení vyšších členských příspěvků.

Po vlně váhání se náš současný počet ustálil na 24 členech, mezi nimiž je 17 mužů a 7 žen, a nebo také 2 junioři, 12 dospělých a 10 důchodců. Smutné je, že převážná část členů je mimosmiřických, velmi rádi bychom ve svých řadách uvítali zájemce z řad občanů města.

Je vypracováván celoroční plán činnosti s hlavními akcemi turistického roku, který je upravován na základě připomínek a návrhů členů. Dále je vhodná a vítaná účast na jiných akcích pořádaných odbory Klubu českých turistů po celé republice i akce individuální. Náplň činnosti tvoří především turistika pěší a cykloturistika, nebráníme se však ani lyžařské, vodní i motoristické turistice. Dříve hojně vykonávané výkonnostní třídy upadly v zapomnění a o nový systém není zájem.

Vedením odboru je pověřen výbor odboru ve složení Jaroslav Jágr, Dana Jágrová a Vladimír Sezima. Ve vedení Oblastního výboru KČT č. 22 – Jiráskova oblast Královéhradecká aktivně pracují manželé Jágrovi, kteří jsou nositeli sportovněturistického uznání „Mistr turistiky“.

Členové odboru se snažili obnovit červeně značenou cestu vedoucí naším městem a spojující Černožice a Lochenice. Narazili však na zamítavé stanovisko komise značení ústředí KČT a po turistické linii tato cesta nebyla schválena. Přesto máme za to, že značená cesta je v zájmu města (již kvůli možnosti návštěvy zpřístupněné kaple a zvýšení turistického zájmu o naše město), tak i našeho odboru – napojení na celostátní turistickou síť. V současné době probíhají ve spolupráci s MěÚ ve Smiřicích přípravy na vyznačení červenobíle značené „Prokešovy spojovací cesty“.

Klub Českých turistů TJ Sokol Smiřice zve všechny příznivce pohybu a turistiky na

Turistické setkání 2003 ve Smiřicích

v sobotu 5. dubna 2003

Průchozí kontrola mezi 9,00 a 13,00 hodinou v restauraci Městská dvorana

Možnost prohlídky barokní kaple.

Přivítejte s námi jaro zdravým pohybem!!!

Použijte všech dostupných turistických cest a veřejných komunikací.

Propojení mezi červenými turistickými značenými cestami v Černožicích a v Lochenicích bude nově vyznačenou cestou s místním značením.

Chraňte a poznávejte přírodu!

Chraňte a poznávejte památky!

Ve Smiřicích 8. března 2003

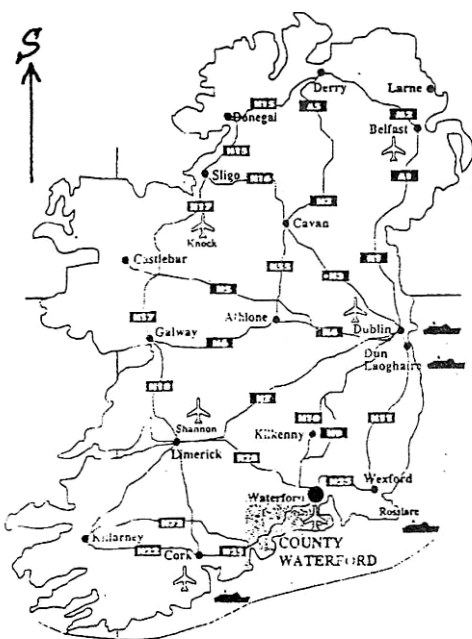
Jaroslav JÁGR za odbor KČT TJ Sokol Smiřice

JAK SE DNES SEZNAMUJÍ SE SVĚTEM ABSOLVENTI SMIŘICKÉ „ZÁKLADKY“ Z DEVADESÁTÝCH LET?

Jak to vlastně s tím Irskem, správněji s Irskou republikou, bylo?

Byla to tvrdá makačka, svěřoval se nám ochotně absolvent smiřické základní školy **Pavel Souček**. Na počátku byly úvahy o zaměstnání, ale nejenom to, i úvahy o vylepšení mé angličtiny.

V novinách jsem narazil na inzerát jakési zprostředkovatelské práce do zahraničí (myslím, že to byla fa CZ Recruit) a tam se dočetl o tom, že Irská republika v téhle době (bylo to jaro roku 2000) shání kromě programátorů i pekaře, kuchaře, řezníky a další řemesla. A tak když jsem v Praze nasedal do letadla směr Dublin, věděl jsem docela přesně, že budu pracovat na jihovýchodě Irska v oblasti WATERFORD ve městě CAPPOQUIN.

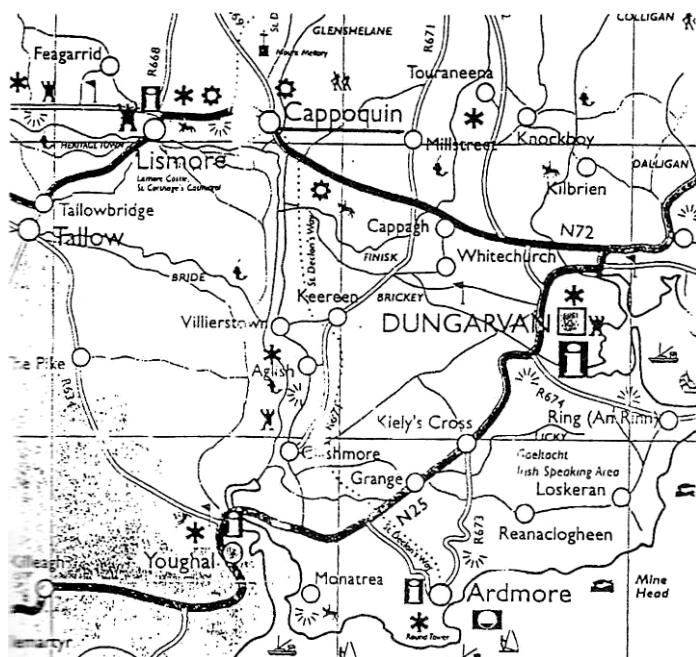

Ostrov Irsko leží v Atlantiku západně od Velké Británie. Hlavním městem Irské republiky je Dublin na východním pobřeží. Nás však bude hlavně zajímat oblast na jihovýchodě republiky zvaná COUNTY WATERFORD.

Název města se nijak přeložit nedá. Je to prastaré keltské slovo. Ono toho vůbec je v tomhle městě prastarého víc. Například zařízení pekárny, kde jsem měl pracovat celý rok. Prastaré myšlení projevoval i majitel pekárny, který by se hodil spíše do kapitalismu 19. století, než do doby dnešní. Brzy jsem pochopil, proč shání pracovníky inzerátem až na druhé straně Evropy.

Ve smlouvě jsem měl práci na směny, ale kdeže je nějaká psaná smlouva? Nastupoval jsem spolu s dalším jedním Čechem a jedním Irem jen a jen od 20 hodin do sedmi ráno. Ano, pracovní doba je deset až jedenáct hodin a to po šest dní v týdnu. A je to při onom prehistorickém zařízení opravdu makačka.

Vlevo: Mapka části oblasti Waterfordu. Místo, kde jsem bydlel a zároveň pracoval, je podtrženo.

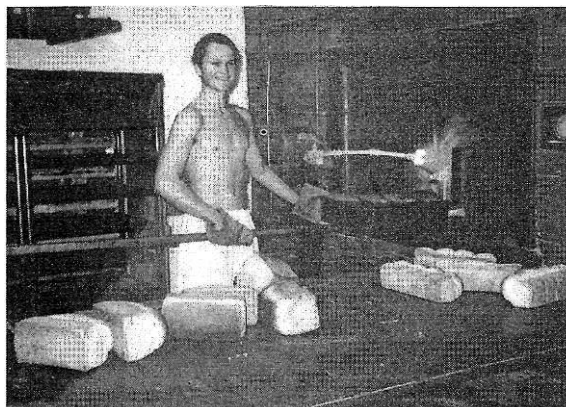
Venku na firmě je hrdý nápis **BARRON'S BAKERY**, uvnitř pak dieslový pec, které musíte každý večer zapálit. Zkratka všechno je to jako v pekařském muzeu. Oni to prý již také do muzea opravdu chtěli koupit, ale majitel odmítl prodat.

Asi i proto, že tahle pekárna byla odjakživa malou rodinnou pekárnou

s tradicí sahající až někam těsně za rok 1800. Pekárna je navíc v obci jediná (i když chleba do supermarketů – a jsou v tomhle městečku o osmi stech lidech dva, a jen o malinko menší, než jsou ty u nás v Jaroměři – vozí chléb firmy jiné) a kromě samotné pekárenské výroby má v domě ještě jakési občerstvení, kde se prodávají koláče i dorty a vařilo se i jedno jídlo. Obvykle to byly palačinky nebo pudink, někdy toasty, sendviče, ale i jakási „čína“. Vedle toho byla i samostatná prodejna pečiva. Náš chleba byl dvoudenní. Musel být pro Iry výborný, jinak by nebyl odbyt a pekárna by zanedlouho končila. Pekli jsme chléb bílý, ale i celozrnný, chléb hnědý, ale nám to nechutnalo, my jsme snili o našem českém chlebu, ten jejich neměl podle nás žádnou chuť. A tak jsme si z nedostatku jiné možnosti chodili kupovat ke konkurenci bagety. Pekli jsme i houstičky a jakési „bloomersi“ (to se nedá u nás přirovnat k ničemu). U nich je k dispozici jen mouka, tak nějak mezi naší pšeničnou hladkou až polohrubou, žitnou mouku vůbec nemají, takže náš chléb zde ani vyrobit nešel.

Celkový pohled na městečko Cappoquin nad řekou Blackwater. Oproti smířickým 3 tisícům obyvatel jich má jen osm stovek.

V této pekárně jsem pracoval. Chleba se zde peče v prastaré, až předpotopní peci. Pekly se zde 3 výrobky – všechny ze stejného těsta!

Upečený chléb se krájí na primitivním zařízení. Šišky chleba jsou závažím tlačeny do stroje, který je rozkrájí. Rozkrájený chléb se musí rychle zabalit, jinak by vás zavalily další nakrájené chleby. Všechno se dělá ručně a je to trysk každé ráno se balilo více než 200 chlebů.

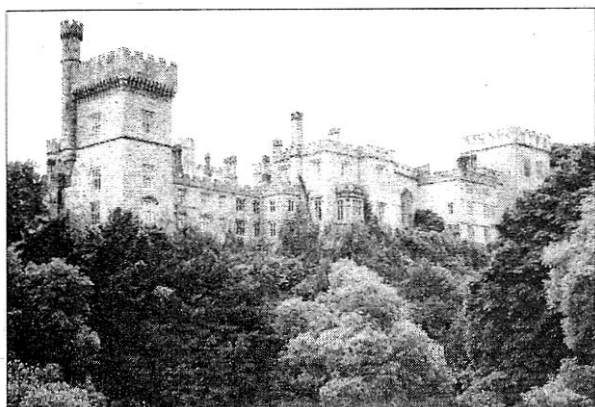
Typická ulice Cappoquinu končí v nádherně zelené přírodě. Nalevo, kde stojí bílá dodávka, je vývěsní štít „naší“ pekárny, naproti přes ulici jedna z osmi(!) hospod, oni říkají „pub“.

Městečko Cappoquin má kromě osmi hospod i dva již zmíněné supermarkety, množství obchodů, hlavně řeznictví, také dvě benzinové pumpy s veškerým příslušenstvím. Má i poměrně dost ubytovacích zařízení. Jsou to jakési penzionky, které nabízejí i stravování. V jednom takovém penzionku jsme bydleli. Jenže to stravování bylo velice jednotvárné, a tak jsme ho po několika dnech odmítli a stravovali se sami. Tohle vše ovšem není pouze pro oněch osm set obyvatel, ale i pro

široké okolí. Pro mnoho zemědělských farem, jejichž obyvatelé se do městečka sjíždějí a přinášejí s sebou peníze.

Řidiči zaparkují a klidně nechají klíčky v zapalování, vědí, že jim auták nikdo neukradne. Na noc se nezamykal ani náš penzion, neměli jsme ani zamčené pokoje, okna jsme nechávali otevřená, peníze i viditelně v pokoji a nikdo nám nic nevzal. Pro nás Čechy to bylo – bohužel – doslova neuvěřitelné. Zázrak! Zázrak? Nebo jen obyčejná slušnost, na níž mnozí u nás již dávno zapomněli?

Jejich hospody – puby – to je svět sám pro sebe. Dovnitř se napere neskutečně velké množství lidí. A to každý týden, v pátek a v sobotu. To se sem sjedou ze širokého okolí a k baru se nedostanete. U něho jsou většinou tři řady kunčoftů a z druhé i třetí řady se natahují ruce až k sedmi výčepním za barem, kteří makají, až se z nich kouří. Správný Ir totiž nesedí mlčky za stolem a nekouká ponuře do jednoho piva celé hodiny, správný Ir do sebe za hodinku obrátí šest až osm piv, báječně se ztříská a zpívá, baví se. Baví se každý s každým, od baru dostanete přes hlavy ostatních celou láhev s namíchaným nápojem – třeba rum s colou – a poradte si s tím. A pak se přeřváváte. Ryčná hudba vyhrává irský folk a lidé nezpívají, lidé hulákají. A do toho ryčně zaznívá – odkud jste? A pak „Á – Češi, áá – to známe – Prág, Prág a Kárl Poborsky“ (tehdy Poborský hrál za anglický Manchester United). A když se celé městečko později dozvědělo – a tím i celá hospoda – že čeští pekaři dali i s pekařem irským výpověď, poklepávali nás patřičně po ramenou a říkali – „good boys, good“ ... ani oni zřejmě neměli majitele pekařství rádi.

Ve volném čase (nebylo ho příliš) jsme s kolegou – Čechem trochu cestovali. Spíše po památkách než k moři na koupání – voda je zde totiž příliš studená a i jinak tepla je tu pomálu.

Vlevo: Navštívili jsme i hrad Lismore Castle nad řekou Blackwater. Nechal ho postavit král Jan v r. 1185. (Pro porovnání – první zmínka o Smiřicích byla až v r. 1275.) Dnes jsou kolem hradu nádherné zahrady.

Irsko na člověka dýchne prastarou historií. Kamenné stavby, dávné keltské názvy, užoučké silničky a sytě zelené pastviny. Pasoucí se krávy často rozvažně přejdou přes silnici, donutí vás zpomalit a zapřemýšlet si. Je to archaický zemědělský kraj. Staré, opuštěné domy se nechají tak, jak je lidé opustili. Pak už na nich pracuje jen onen proslavený „zub času“. Postupně se mění v kamenné ruiny a ty ruiny pak obrůstají hustým závojem břečťanu. Když pak za takovou opuštěnou zříceninou zapadá slunce kamsi do Atlantiku, ty chvíle jsou zvláštní nejen svou romantikou, ale i jakousi tajuplností. A když po ránu kolem hlasitě krákají snad tisíce vran, působí to všechno i poněkud ponuře a depresivně. Ale přesto i tohle je ve vzpomínce nakonec spíše nádherné.

K tomu přispívají i lidé, kteří jsou otevření. Neznají vás, ale přesto vás osloví, když to nejde jinak, pozdraví alespoň klaksonem auta. Majitel „naší“ pekárny se ale z tohohle zřejmě vymyká.

Ještě něco o naší práci. U tohohle majitele se za poslední rok vystříдалo dvanáct pekařů, nikdo už k němu nechtěl jít, proto mu zbyli k vyžídání jen Češi. Po nástupu do práce bylo nejprve nutno zadělat těsto, nacpat do porcovačky a nechat kynout, zapnout pece a nechat je vyhřát. V té chvíli nastala jediná možnost trochu času na nějaké jídlo. Pak už jel výrobní proces vlastně třikrát za sebou. A při něm jsme si již nemohli dovolit něco nestihnout. Buď by várka překynula, nebo naopak nedokynula, buď by se to spálilo, nebo zase nedopeklo. Nelze se vlastně celých jedenáct

hodin zastavit. Výrobek kyne, peče se, další se zadělává... Z pecí na vás vane 300 °C, v pekárně máte hodně nad třicet a žádnou klimatizaci a když se musíte hrdlit i o každou libru, kterou máte dostat, tak se nedivte, že jsme po týdnu začali uvažovat o změně.

Co se týče těch peněz – třeba příplatek za ono krájení chleba. Kdo by jim šel jinak ve čtyři ráno chleba nakrájet a zabalit? Za týden krájení a balení mělo být 90 liber. Ale majitel vydřiduch, že jen 50. A už to napsal do smlouvy. A tak vám nezbylo nic jiného, než vyjednávat a snažit se alespoň o kompromis. Nakonec jsme za krájení dostali 80 liber týdně. Majitel vyjednával s každým zvlášť, manipuloval se zaměstnanci, byl to boj o peníze. Ale, mezi námi, ono tohle má i své kladné stránky. Člověk se otrká, naučí se bránit, začne mu při oněch sporech i jinak „odsejpat“ angličtina.

Ovšem, když jsem si uvědomil, že tohle všechno by mělo být celý rok, řekl jsem si „to, chlapče, nevydržíš. Pořád jen směny na noc a šest nocí v týdnu? Ohlušující rachot staříckých strojů a prach a... Ne!“

Povolení k práci máte na rok, ale jen v určeném místě a v určené provozovně. Nemůžete přejít třeba jen dům vedle. Na to musíte mít povolení nové. A tak jsme si jeli do Dungarvanu vyjednat novou práci. A sehnali jsme ji přímo v hlavním městě oné oblasti, ve Waterfordu, v jednom z tamních hotelů.

Do Dungarvanu jsme jezdili stopem i na výuku angličtiny. Jakýsi Angličan, ženatý v Irsku, nás tam vyučoval. A platilo to za nás „Centrum pro vzdělávání dospělých“. Běžely tam i jiné vzdělávací programy a když jste se vypravili do tamější knihovny, zjistili jste, že tam mají i pro cizince internet zadarmo.

Práci jsme měli, a tak jsme dali výpověď. Zvyklali jsme svými řečmi i našeho irského kolegu, takže se s výpovědí připojil i on. Výpovědi se tam z práce odchází podle toho, jak jste placeni. Když po týdnu, odcházíte po týdnu, když čtrnáctidenně, tak po dvou týdnech. Majitel se s námi hrdlil i o výplatu za poslední týden. Nakonec nám nezaplatil, ale bylo nám útěchou, že na naše místa nikoho nesehnal, a tak se volky nevolky pustil do práce sám.

Přestože jsem tedy novou práci měli ve Waterfordu, odletěli jsme domů s tím, že se na nové pracoviště vrátíme, ale nakonec jsme si řekli: „Nechceme už Irsko vidět.“ Tedy, vlastně, nechceme už vidět práci v Irsku. Irsko ano. To doporučuji. Na turisty jsou připraveni perfektně a opravdu mají co ukazovat. V takovém penzionu přijde ubytování i s jídlem (o když jednotvárným) na týden 55 liber (cena v létě r. 2000).

Ano, procestovat si celé Irsko, to by rozhodně špatné nebylo...

(Fotografie v tomto článku jsou z fotoarchivu Pavla Součka.)

S **Pavlem Součkem** poseděl a popovídal si a za čtenáře Zpravodaje mu poděkoval **Jiří Matějka**.

STUDIO JASSMINE

zahájilo svou činnost k 10. března 2003

Vážené dámy, vážení pánové, spoluobčané!

Dovolujeme si vás prostřednictvím ZPRAVODAJE města Smiřic, Holohlav a Rodova informovat, že jsme pro Vás otevřeli **STUDIO JASSMINE** se zaměřením

KADEŘNICTVÍ, MASÁŽE a KOSMETIKA MANIKÚRA – PÉČE O RUCE, MODELÁŽ NEHTŮ, PEDIKÚRA

Chceme vám nabídnout veškeré služby v jednom místě, protože si myslíme, že i vy máte právo na chvíli odpočinku a relaxace od denního pracovního života plného shonu a činnosti. Proto vám nabízíme naše služby

od pondělí do pátku od 9,00 do 17,00 hodin

a dále dle objednávek i po provozní době, o sobotách a nedělích.

Naše služby Vám nabízíme za velmi příznivé ceny. V našem studiu vám také nabídneme různé slevy, dárkové poukázky, dárky za odebrané služby, výrobky pro domácí použití, občerstvení, permanentky, informační listy k jednotlivým oddělením a poradnu. Mimo to náš salón připravil pro maminky s dětmi i dětský koutek.

SPECIÁLNÍ NABÍDKA – svatební nehty, líčení, účesy – ZDARMA.

Určitě se během následující doby setkáte s letáky, které jsme pro vás připravili, kde se můžete dozvědět, jaké služby nabízíme a s jakými výrobky budeme pracovat.

Doufáme, že nás navštívíte a budete s našimi službami spokojeni a znovu se budete k nám vracet jako spokojení zákazníci.

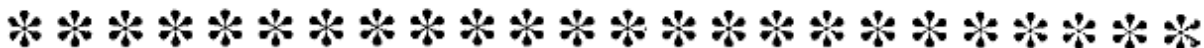
Na vaši návštěvu se těší personál STUDIA JASSMINE, které najdete na adrese: **Palackého 24, Smiřice**. V případě, že máte zájem, neváhejte objednat se prostřednictvím telefonu na číslo **495 220 859**.

Pokud nám to redakce Zpravodaje dovolí, budeme vám přinášet i díky Zpravodaji informace, které vás zajímají.

Děkujeme, že jste věnovali chvíli pro přečtení tohoto článku.

Martina Koubová, provozovatelka STUDIA JASSMINE

Z MATRIKY MĚSTSKÉHO ÚŘADU

Děti ze Smiřic a Rodova

narozené v listopadu 2002 až v lednu 2003:

listopad 2002

Natálie Gorová

prosinec 2002

Michal Kuchta

leden 2003

Robert Štěpán

Údaje ve společenské kronice mohou být uváděny až tehdy, když přijde z Okresního úřadu v Hradci Králové hlášení změn. Hlášení přichází často opožděně. S ohledem na ochranu osobních dat nelze uvádět další podrobnosti. Tentokrát je počet narozených dětí velmi malý.

BLAHOPŘEJEME

jubilantům ze Smiřic a Rodova,

kteří se v uplynulém období dožili významných životních jubileí:

prosinec 2002

Bittnerová Růžena

leden 2003

Panáková Apolonie

únor 2003

Havelka Josef

Litomiský Jindřich

K blíže neurčeným – ale významným – narozeninám přejeme uvedeným spoluobčanům vše nejlepší a do dalších let hodně zdraví a životní pohody.

Sňatky

uzavřené v období od 1. prosince 2002 do 31. ledna 2003
Městským úřadem ve Smiřicích:

V obřadní síni Městského úřadu ve Smiřicích byly uzavřeny celkem 3 sňatky.

V kostele Zjevení Páně ve Smiřicích byl uzavřen v uplynulém období pouze 1 sňatek.

Z NAŠICH ŘAD ODEŠLI

ve Smiřicích a v Rodově
v období od 9. listopadu do 6. ledna 2003:

Křížová Marie	rok narození	1929	zemřeli:	9. 11. 2002
Pácalt Jaromír		1926		28. 11. 2002
Nováková Marie		1939		22. 12. 2002
Blažek Milan		1978		6. 1. 2003

Stanislava Klimešová, matrikářka

Na Městském úřadě ve Smiřicích dochází ve funkci matrikářky ke změně. Paní Klimešová odchází do důchodu. Za Zpravodaj bych ji chtěl poděkovat za spolupráci, která trvala více než 15 let. Pro informaci čtenářům – novou matrikářkou MěÚ je nyní pí Dana Jágrová.

(mv)

DROBNÉ JSOU TAKY PENÍZE, ale...

desetníky a dvacetníky už brzy nebudeme platit

Lze doufat, že nekupujete nic, co by stálo „za zlámanou grešli“, protože byste si jistě nedali „vrtat koleno pro krejcar“, i když nemáte „v kapse ani vindru“. V předchozí větě jsou použity tři výrazy pro tři různé mincovní nominály; podívejme se na tyto názvy blíže. Grešle je zkomolenina názvu původně německé stříbrné mince ražené od roku 1559. V zemích Koruny české se razily stříbrné grešle od roku 1624. Marie Terezie zavedla grešli měděnou. Razila se pouze pro České země v pražské mincovně v letech 1759 až 1768. Že jde o českou ražbu, dokumentuje i to, že na líci mince jsou pod císařskou korunou tři kartuše, tedy ornamentální rámečky, v nichž je umístěn český, moravský a slezský zemský znak. Na rubu je pak nápis Ein Greschl, což je zdobnělina ve smyslu „grošíček“. Hodnota této mince byla vskutku malá – jen 1/3 krejcaru.

A jsme u krejcaru. Původně to byla stříbrná mince ražená již ve 13. století v Tyrolích. Protože nesla obraz orlice a rovnoramenného kříže, začalo se jí říkat německy Kreuzer, z čehož se stalo české krejcar. V Českých zemích se první krejcar objevily roku 1561 za Ferdinanda I. Po roce 1573 načas zmizely, ale od roku 1619 byly opět tady. Razily se i jejich násobky od 3krejcaru až po 48krejcaru. Není divu, vždyť podle instrukce z roku 1750 jich na jeden tolar připadalo 120. Od roku 1760 byl stříbrný krejcar nahrazen měděným.

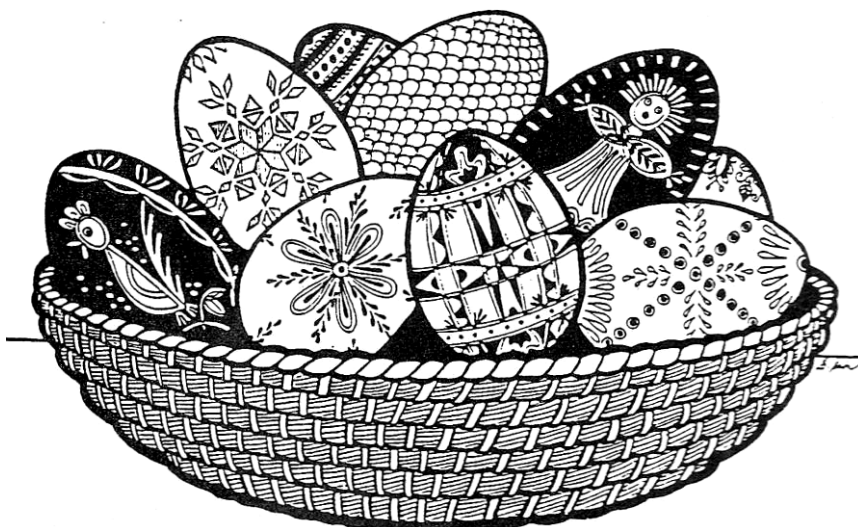
A co s tou vindrou? To je starý český název pro vídeňské haléře, respektive feniky, které v 15. století obíhaly i u nás. Protože jejich jakost postupem doby výrazně klesala, neměly dobrou pověst a proto také ani cenu.

A co naše „drobné“ – haléře? Už jen měsíc budeme používat desetníky a dvacetníky – pokud je máte doma, co nejdříve se jich zbavte – nebo si je necháte na památku či do mariáše?

Karel Čapek

„Můžeme omlouvat poměry, ale nemůžeme omlouvat lidi. Poměry celkem za nic nemohou, ale lidé mohou za poměry, které jsou.“

Proto – dobře rozhodněte při červnovém referendu o přístupu do EU.

Veselé Velikonoce!

ZPRAVODAJ Smiřic, Rodova a Holohlav

Vydává Městský úřad ve Smiřicích

Odpovědný redaktor: Miroslav Volák

Příspěvky i vzkazy zasílejte na adresu: Městské kulturní středisko ve Smiřicích

Vychází nepravidelně jednou za čtvrtletí.

Vytiskla: Tiskárna PASEKA Jaroměř, Havlíčkova 30

Ve Smiřicích a Holohlavech předplatitelům donáška až do domu. Prodej v prodejnách tisku.

Uzávěrka příštího čísla do 25. května 2003

Cena jednoho výtisku 8,- Kč. Předplatné na celý rok 28,- Kč.

Náklad 560 výtisků.